

Vít'azné práce – „KOVÁČOVA BYSTRICA 2014“

POÉZIA - I. kategória (5. – 6. ročník ZŠ):

1. miesto: **Emma Plačková, ZŠ SSV, Skuteckého 8, Banská Bystrica**

Cesta

Skáčeme pomedzi balóny
pozeráme do neba
hľadáme na kráľovské tróny
vidíme tam sedieť seba
ideme nevieme kam
nohy nás vedú do neznáma
kráčame bežíme utekáme
a cesta nie je známa
blúdime bludiskami
o záchranu tajne prosíme
túlame sa záhadami
cestou správnu ísť musíme

Vianoce

Už ide Ježiško
musíme byť tíško
za rohom striehneme
hádkam sa vyhneme
znova Vianoce sú
pripravme si plnú misu
ovocia a radosti
pár dní bez starostí

A opäť kolotoč dní začína
vianočná lampa pomaly zhasína

Túžba

Oživovať svoje sny
jediné čo chceme
v sieťach i ch nájsť
nezničiť letnú inovať
po oblakoch kráčať
z plachty pavučín sa vymotať
a nenechať si túžbou hlavu zamotať

POÉZIA - II. kategória (7. - 9. ročník ZŠ):

1. miesto: **Mária Anna Gábrišová, Gymnázium Š. Moyses, Banská Bystrica**

Deti našej doby

Oslava je pripravená,
Party môže začať-
Koláčiky, jednohubky,
Šampus, kofola
Vzdušný priestor zaprataný
Balóny i girlandy

Na stole, krásne prestretom,
Torta tróni-
Kura, kvety
Do vnútra môžu
Hostia prúdiť,
Hostia malí, desaťroční
Chlapčenská party!
Ničoho si nevyšímajú,
Iba rýchlo zavinšujú-
Dajú dary, zjedia rezne
Vodu vlejú –estetiku nevyšímajú!
Potom idú, len sa hrajú
Lež kde?
Vo virtuálnom svete-
sedia každý oddelene!
Jediné ich zaujíma
Heslo, wifi, tablet, pin
Spoločná to oslava?
Veď čo robia vždy aj doma?
Sedia, čumia, civia, čučia...
Vždy len sami...
Akáže to výchova?
A na konci party
Vstali iba, aby mohli
Zlosť vypudieť nazbieranú,
Popraskali balóny,
Pogniavili, čo sa dalo,
Celí happy z oslavy...
Pobrali sa domov!
Čo to bolo?
Snáď zlý sen, kto tú spúšťa len...
Kto??
To sú deti našej doby?
To je budúcnosť?
Maniaci tí pričapení...
Na obrazovkách PC, laptop
To je záhuba,
Svet upadá
A oni nevidia,
Zrak nemajú,
-len na veci agresívne, vymyslené
Svet bez hraníc
Minulé obete už nikto neuctí,
Teraz je všetko inak
Nadčasové!
Len aby to ozaj bola
Vymoženosť vzletná,
A nie záhuba večná!
Aby nepohltil nás
Úpadok, zlý čas...
A zloby temný jas.

Úvaha o šťastí

Šťastie, prchavá ďaleká vidina,
Čo každý získať chce- obsadiť
Šťastia je raz veľa,
Inokedy málo,
Šťastie je potrebné- ako k chlebu soľ.

Keď šťastie niet,
Vtedy sa život stráca,
Všetko je slabé – nemastné, neslané
Keď šťastie hľadáš, obvykle ho nenájdeš,
Šťastie nehľadaj, je treba ho žiť!
Jeden žije,
A tí druhí –závisťou zmorení
-závidia, vtedy príde smrť!
Pohár šťastie totiž,
Možno nemá dna,
Zato iste okraj!
A keď tvoje okolie –radosťou len pohŕda
Ty tiež zhorkneš, veď to nejde
-nič nerobiť, iba v dobrom stále spomínať!
Títo ľudia neúprimní,
Potom padnú -
Veď nebuď taký neveselý,
Ty čo si vždy oplýval vtipom!
Na svete a medzi ľuďmi
-láska, šťastie, radosť,
-slovník cudzích slov-
Pojmy, ktoré existujú...
Iba v čiernom na papieri bielom!
-majetok ľudí dobrých,
Duchom, umom, srdcom...
Navonok však pôsobia
-trochu cudzo!
Títo ľudia dobrí, čestní,
Svedomití, pracovití,
Neukážu svoje city navonok,
Majú totiž veľký strach-
O seba, ducha, cítenie,
Pretože ich okolie-
Súce iba zraďiť, zabiť...škodoradosť
-neponúka oporu!
Duši nešťastnej, bytosti zmätenej
Prečo?
Prečo takto svet plynie?
Prečo nešťastie vládne vplyvné,
Odpoveď dám!
Veď je to len klam!
Získať šťastie-
Zeleň štvorlístka
Novú nádej bytia
Šťastie, to je sloboda,
Voľnosť ducha, dobrotá!
A my len v klietkach veľkých
Zlatých, šedých...
-zamknutí!
Takto šťastie nenájdeme,
Kľúčik sa stratil,
Štvorlístok zmizol-
A ani nikdy nebol!

Modrá vlna

Búrková, oceľová –tmavá
-modrá či belasá,
To naša obloha-
Kdesi hore vždy prítomná

Oči modré, modrá voda
-priesvitná i tmavá,
V každú chvíľu tu,
Odteká zas tam...
Farba modrá, veľkolepá
-modrá pastelka.
Čo vyvolá modrá v tebe?
Vo mne veľa –nekonečno
Modrá farba!
-taká zvláštna...
Plná ,keď ju vylejú,
Sýta, aj keď cíti hlad-
City naše hltá,
A predsa vždycky taká dutá!
-povrchná, nemá zmysel hlboký,
Svet obmýva
-sama, prázdna
Voda modrá –zrod života!
Guľa veľká –modrá zem!
Rosa zvlaží kôru suchú,
Moria plné života.
...v modrej cítiť kvapku citu-
My však do nej dažďom strmým,
Nie div, že je taká dutá
-naša rieka, života!
Bez modrej nebolo by nič!
A predsa–takí sme k nej ľahkovážni
...špina v riekach, moriach, svete...
-zašpínená modrá v nás-
Zaberáme plochu modrú-
Krátime ju o jej časť...
Raz však príde modrá vlna
A zhltnie tú šedivú farbu v nás!

POÉZIA - III. kategória (SŠ):

1. miesto: Jana Biganičová, ZUŠ J. Melkoviča, Stará Ľubovňa

LETNÉ VARIÁCIE

x x x
chcem vedieť
ako vonia
tvoj spánok
obliekať spomienky
donaha
prizeráť sa
ako zapekáš
slnko
do koláča
aby som mohla vidieť
hviezdy
škoda
že nemôžem
ešte raz
obrátiť stránku
dozadu

x x x

na šaty lákaš
leto skryté
v motýľoch
a predávaš vôňu
v kyticiach
do vlasov
si vplietaš dúhu
namaľujem ťa
do rieky

CESTA

ponáhľáš sa
strácaš sa
v kilometroch za hodinu
vo vlastných stopách
až si ťa ukradne tma
a kompas nahradí
pouličná lampa

ŠKOLA

skrývaš sa pred letom
v abecede
bojíš sa ho
ako žiak päťky
zbabelo sa vyhábaš
slobode
ukážeš sa
až keď zapýrené
jarabiny
vyhlásia prázdninám
vojnu

ŠNÚRKY

nesú sa na koni
pletú pod nohy
súťažia
kto ma skôr potkne
namiesto toho
aby držali pokope
a večer sa
po namáhavej robote
schuti odviažu

x x x

list sa utopil
v posledných
jesenných pohľadoch
z pavučín vysťahovali
babie leto
dážď mu hrá
smútočný pochod
a za javorom
už ticho
zime chystá
svadobné šaty

PRÓZA - I. kategória (5. – 6. ročník ZŠ):

1. miesto: Viktória Homolová, Základná škola J. C. Hronského, Krupina

MOJA VESMÍRNA ÚLOHA

Bol krásny letný večer. Obloha bola jasná, hviezdy sa na nej ligotali a mesiac bol v splne. Rozhodla som sa, že idem pozorovať hviezdy ďalekohľadom. Pozerala som sa na ne a premýšľala som, či je tam niekde inteligentný život. Niektorí tvrdia, že už ufóni pristali aj na našej planéte a iní, že vôbec neexistujú. Komu veriť?

Vtom preletel meteorit. Hneď som zaostrila ďalekohľad. Meteorit sa nebezpečne približoval k zemi. Bála som sa, že spadne priamo na mňa. Padal, padal a vôbec sa mi nezdalo, že by ho atmosféra spaľovala. Padal a obavy boli čím ďalej väčšie. Zdalo sa mi, že padá priamo na mňa. Zrazu bum. Spadol približne kilometer od nášho domu. Mama povedala: „Už je neskoro, ide sa spať!“ Lahla som si do postele. Meteorit mi nedal spať. Stále som naň myslela. Čas ubúdala. Bála som sa, že ho niekto nájde skôr ako ja. Snažila som sa zaspáť. Nezbadať som ako, ale zaspala som.

Ráno som sa zobudila čo najskôr, ako sa mi dalo. Obliekla som si športové oblečenie, gumáky po kolená a šiltovku. Zobrala som si ruksak a do neho som si dala mikroskop, fotoaparát, notes a pero. Vydala som sa smerom, kde spadol meteorit. Prešla som cez náš sad do lesa. Keď som prišla na miesto, tak som videla veľký kráter a v ňom oceľové čudo. Začalo sa pomaly otvárať a z neho išla hmla. Po chrbte mi prebehli zimomriavky. Keď hmla pominula, tak som zapišťala ako v horore. Videla som tam osobu. Vlastne vyzerala ako ja, iba mala o niečo kratšie vlasy, veľké zelenohnedé oči a bledšiu pleť. Ja som sa jej veľmi bála a ona sa vôbec nebála. Dokonca nevyzerala prekvapene. Povedala: „Prichádzam v mieri.“

Bola som prekvapená, že vie hovoriť po slovensky aj keď trochu s divným prízvukom. Pokračovala: „Vyhľadala som ťa hneď, ako som sa o tebe dozvedela. Potrebujem ťa upozorniť na vážnu hrozbu.“ „Akú hrozbu?“ opýtala som sa preľaknuto.

„Valí sa na vašu planétu obrovský meteorit,“ povedala dramaticky.

S údivom som jej odpovedala: „Keby to bola pravda, tak by NASA na to ľudí varovala.“

„Áno, ale problém je v tom, že to je jeden z našich mesiacov a je neviditeľný. S tvojou pomocou ho zastavíme.“

„S mojou? Ja neviem, čo mám robiť.“

„Ale vieš. Pod' a nastúp do môjho vznášadla,“ povedala presvedčivo. Ja som neváhala a nastúpila som. Vznášadlo letelo riadnou rýchlosťou. Ani som si nestíhala všimnúť okolie. V jednej chvíli sme na zemi, zrazu pri Mesiaci, neskôr na konci sústavy, galaxie a boli sme na mieste. Bolo mi špatne, ale to prešlo hneď, ako som zbadala ich planétu. Bola to krása. Obzerala som sa po krajine, ale tá ufónka povedala: „Rýchlo! Máme málo času.“

Po ceste som jej dávala plno otázok a ona mi na ne odpovedala. Už som jej začala liezť na nervy. Došli sme do zaujímavej budovy. V nej boli rôzne technológie, o akých sa dá len snívať. Zaviedla ma asi k najväčšiemu zariadeniu a povedala:

„Toto je tvoja úloha.“

Nechápavo som sa na ňu pozrela. A spýtala som sa jej:

„Čo s tým mám robiť?“

Ona mi na to jednoducho odpovedala:

„Zachrániť svet.“

Stále som to nechápala, ale bála som sa to dať najavo. Spýtala som sa:

„Prečo vám tak záleží na našej planéte?“

Tvárila sa, že sa to bojí povedať, ale povedala:

„To je tajné, ale tebe to asi môžem povedať. Naše vznášadlá a ufá tam chodia čerpať energiu z vašich strojov, aby sme mali elektriku.“

Ja som sa zhrozila:

„Dokážete vyrobiť vznášadlá, čo cestujú pomedzi galaxie a obyčajnú elektriku nie?“

„Správne. Ale záleží nám aj na vás.“

„Prečo?“

„Nám záleží na ostatných.“

Odpoveď mi stačila, ale veľmi mi nepomohla. Ešte som sa jej spýtala:

„Ako sa na tomto stroji robí?“

„To vieš.“

„Neviem. Daj mi nápovedu!“

„Je to ako v sne. Ani nevieš ako, ale vieš na tom robiť.“

„Ahá! A neviete si to sami robiť?“

„Nie. My nemáme sny, lebo spíme s otvorenými očami. Niečo ako u vás ryby.“

„Ozaj, zabudla som sa ťa spýtať, ako sa voláš.“

„Izabela Elizabet Jonesová.“

„Fakt? To je moje krycie meno!“ prekvapila som sa.

„Dobre. Nezostáva veľa času. Snaž sa to spraviť!“

Riadne som sa pri tom zapotila. Zrazu mi Izabela Elizabet povedala:

„Zachránila si svet... Už ťa len vrátim na Zem.“

„Prídeš ma niekedy pozrieť?“

„Nie, lebo ľudia o nás vedia a nechcem nič riskovať. Zakazujem ti niekomu povedať o tomto zážitku!“

Trvala som na tom, aby sme sa spolu odfotili. Ale aby sa so mnou odfotila, tak som jej musela sľúbiť, že ak tú fotku niekto nájde, tak mu poviem, že je to fotomontáž.

Nasadla som do vznášadla, a to ma previezlo na Zem. Keď som sa vrátila, tak som zistila, že rodičia ma hľadali a že som bola preč hodinu. A zatiaľ sa naša mačka okotila. Mala dve mačiatka. Jedno som pomenovala Izabela a druhé Elizabet.

Odvtedy ubehli dva alebo tri roky. Ešte stále spomínam na ten zaujímavý zážitok. Viem si na to spomenúť presne do detailu. Ako mi prikázala Izabela Elizabet, ešte stále som o tom nikomu nepovedala. Všetci o mne vravia, že som zvláštna, ale toto by na mňa nikto nebol povedal. Možno keby som o tom niekomu povedala, tak by ma vysmiali ako blázna alebo by ma zase uniesla Izabela Elizabet.

PRÓZA - II. kategória (7. - 9. ročník ZŠ):

1. miesto: Ema Balážiková, Katolícke gymnázium Š. Moyses, Banská Bystrica

Prajú nám hviezdy

Šero. Alebo možno skôr pološero. Zmes všetkých odtieňov šedej a čiernej, občasné záblesky bielej. Rozmazané obrisy ľudí, ulice, budov, chodníkov, áut, ciest. Skrehnuté ruky od zimy, popraskané pery. Červené líca, no predsa bez života. Trosky domu po výbuchu. Je šťastná? Môj názor je, že áno. Problém? Žije v strachu. V lútosti samej seba. Robí si to ťažšie ako to je. Má len seba, svoje skrehnuté ruky, červené líca a mesto bez duše.

◁ ONA ▷
Smutná,
zranená,
rozoštvaná,
súdená,
ignorovaná,
zmätená,
nepochopená,
vyčerpaná no žije,
zničená, ale neukazuje to,
kričí, ale je ticho,
bolí ju to, ale usmieva sa,
to je ONA.

Vchádza do miestnosti. Sú tam dvaja ľudia. Dievča a učiteľka. ONA váha, no potom si kladie veci ku jednej zo stoličiek, vyzlieka si ťažkú bundu a pomaly si sadá na stoličku.

Kreslí. Kreslí, čo vidí. Obraz sa jej mihá pred očami, ale pokračuje. Chcú to od nej. Chcú, aby nakreslila vtáka. Nevadí jej to. Na to tu je. Aby kreslila.

Takmer si nevšíma, že do miestnosti vchádzajú aj ostatní ľudia. Okrem nej sú tam štyria. Aj oni kreslia. ONA myslí na relativitu pojmu čas. Je šťastná, no všetko je hneď preč. Je vyčerpaná a minúta trvá roky. Chce, aby to trvalo dlhšie, aby čo i len minúta času kedy, je šťastná, trvala celé hodiny, mesiace. Je to takto vždy? Ak áno, čím to je? ONA vie, že nie je. Vidí to. Vidí, ako to ostatní dokážu, ale ONA nie. Prečo? Priveľa otázok. Mohla by to zvrhnúť na osud, alebo nebudaj na svoje vnútorné zviera, za ktoré ONA nemôže. Ale bude úprimná. Je to ONA.

Bojí sa toho, ocitnúť sa v jazere, v ktorom je voda tmavšia ako noc a jej vlastná opustená osobnosť ju ťažkopádne, ale isto ťahá ku nedosiahnuteľnému dnu. Utápa ju v najhlbšom mieste. Zabíja jej sny a

túžby, ktoré by chceli vyplávať na povrch a nadýchať sa vzduchu. Tak je to vždy. Od šťastia jej city vedú priamou strmou trasou do rozľahlého jazera ľútosti, nedosiahnutých cieľov, premeškaných príležitostí a zmarených túžob.

Pozera von oknom. Nebo má farbu novinového papiera. Je preťažené, príliš nasiaknuté problémami a nekončiacimi prosbami ľudí, ktorí ich volajú do vetra v nádeji, že príde čo i len malé povzbudenie v podobe potľapkania po pleci.

Čakajú len milé zamávanie spoza závoja, ktoré im naznačí, že vždy je všetko jednoduchšie ako sa zdá. A naozaj je? Áno, je. Ale ľudia to nevidia. Rovnako ako to nevidí ONA. Sami si to robia ťažšie, ako to v skutočnosti je.

Farba oblohy sa mení na rozpitý atrament a ONA očami skúma tváre ostatných kresliacich ľudí. Všetkým sa pohráva na tvári jemný šťastný úsmev.

◀ Rozhovor ▶

Trhnutie, závan ľadového vzduchu, hlas a voňa nastávajúcich udalostí.

-Môžem si prisadnúť?

-Samozrejme.

Cíti teplo. Farby sa miešajú. Prichádza na scénu červená a modrá. V skutočnosti sú to len farby jeho tenisiek. ON si berie papier a začína kresliť. Robí to, čo ONA. Ceruzka sa hýbe po papieri, ruky sa trasú, slová sú neusporiadané a hodiny bežia prirýchlo. Slová sa pohybujú von z jej úst ako zástup študentov vychádzajúcich zo školy. Nechodia zaradom. Tlačia sa jeden pred druhého snažiac sa získať si poprednú pozíciu.

ON hovorí tiež. Ale menej a viac stroho. Skôr to pripomína navliekanie sa do tesného svetra.

Je koniec.

ONA ide domov a ON pozerá. Hľadá na ňu ako vychádza z dverí, jemne si prehrabne vlasy a mizne za studeným drevom.

◀ Situácia ▶

-Je to ON?

-Áno. Presne ON.

Kráča a dievča vedľa nej sa čuduje.

Vracia sa tam o pár dní neskôr. Otvára dvere. Cíti sa, akoby prešla celá večnosť odkedy ich za sebou zavrela. Nadýchne sa známej vône. Obloha má dnes farbu žuvačky prilepenej na spodku lavice. Nikým nepovšimnutá, ponuro sediaca, osamotená, odsúdená na nenávisť. Ľudia si ju nevšímajú. Keď sa niekto zastaví a všimne si ju, len neveriacky pokrúti hlavou a zadíva sa radšej do zeme ako na niečo také smutné.

ON sedí na druhej strane stola. Nie tam, kde naposledy. ONA sleduje jeho ruky, ramená, hrud'. Každý jeho nádych je novou udalosťou. Odtrhne zrak od neho a sama sa pokúša o jemný nádych, sústreďí sa na vlastný tlkot srdca a trasúce sa ruky. Cíti to ONA. Cíti to aj ON? Nevie to isto, ale dovoľm si tvrdiť, že áno. Tuší, čo je iné. Keď je tam ON, vidí farby. Fascinuje ju to. To, ako sa hýbe, ako dýcha, kreslí, chodí, prehrabuje si vlasy. Všetko sprevádza farba.

ONA to vie. Vie, že ľudí nestretávame náhodne. Deje sa to vždy z nejakého dôvodu.

Farba oblohy sa mení na vyšúchané džínsy traktoristu v rokoch. Po pár minútach znovu zmena. Farba sa mení na vodu v hlbokkej studni, v ktorej sa možno utopiť. V tejto sa topia minúty vzácneho času, ktorý trávi tu, s farbami. S jeho farbami. Hodiny tikajú rovnako jednoznačne ako časovaná bomba odsúdená na výbuch. Posledné sekundy miznú v beznádejnej snahe udržať si v mysli obraz dokonalého popoludnia. Kladie ceruzku na stôl, vychádza von. Zatvára za sebou pevné drevené dvere. Pohybuje sa pomaly. Znova koniec.

Dvere sa otvárajú, počuje za sebou kroky, nevidí nič. Kráča po schodoch pomaly a rozvážne. Vychádza von z budovy. Kroky ju nasledujú, dychtia za ňou ako jej vlastný tieň.

◀ Obraz ▶

ONA a ON kráčajú vedľa seba úzkou ulicou.

Nebo je farby ušliapaného sna.

Kraľuje tma.

Dýcha splytka. Premýšľa, koľko sekúnd jej zostáva, kým ON odíde. Odhaduje, že nie veľa, a tak ďalej rozpráva. Zaujímajú ju všetko. Chce vedieť čo najviac o farebnej iskre vstupujúcej do jej života. Vie, že je to málo. Tých pár iskriacich minút bolo pre ňu nič. ONA chce viac.

◁ Slová ▷

-Mám s tebou počkať na autobus?

-Ak by si chcel.

-Mne to nerobí problém.

Úsmev.

Stojí vedľa neho. To jej stačí. Aspoň zatiaľ.

Cesta domov netrvá dlho. Je to len pár minút utesnených v autobuse medzi starou dámou a zafúľaným oknom. Nič v porovnaní s večnosťou.

Je doma. Cíti búrkové mračná zbíhajúce sa nad jej krátkou chvíľkou bezchybne dokonalej radosti. Mračná sa zhusťujú a vypúšťajú prvé kvapky ľadových pochybností. Pochybnosti sú naozaj zbytočná vec. Stojí buď priamo v ceste, alebo sa len tak váľajú na miestach, kde by o ne mohli ľudia zakopnúť. Tí šikovnejší ich preskočia a tí ostatní môžu dopadnúť na tvrdý kus zeme s takou silou, že je ťažké udržať balíček svojho sna pevne v rukách.

Obloha farby ošúchanej obálky starej knihy sa utiahla za okno a ONA sa ukladá do postele. Zatvára oči. Vidí tvár. Jeho tvár. Hlboko v sebe chce, aby to nebolo poslednýkrát.

Môžem povedať, že to vonkoncom nie je poslednýkrát. Stretli sa ešte mnoho ráz. ONA pre neho bola viac ako len dievčaťom, ktoré veľa rozpráva a smeje sa na jeho vtípkoch a ON pre ňu bol niečo ťažko opísateľné a ešte ťažšie zhmotniteľné. Občas, keď bola len sama so sebou vo svojej izbe, hlboko v mysli váhala, či si ho len nevymyslela. Či náhodou nevzišiel len z jej dychtivých predstáv, nenaplnených túžob či pomätených snov. Keď ho však vidí, ako stojí priamo oproti nej, chrbtom sa opiera o kamennú stenu a jemne sa usmieva, vie že je to nevyvrátiteľná skutočnosť.

◁ Pokus ▷

-Iba to skús.

Šepká jej do ucha sotva počuteľne.

-Čo ak to neviem? Čo ak to zmizne?

-Zostane to navždy hlboko v tebe.

Nadýchne sa. Pokračuje. Prešlo niekoľko desiatok dní. Kráča, hlavu má hore a na tvári sa jej pohráva úsmev, ktorý pripomína ranné slnko dobýjajúce sa ku spiacej obeti. Preciľuje farby. Sú tam farby? Áno, sú. Vždy tam boli, len ONA na ne zabúdala. Ľudia neustále zabúdajú na farby. A tie sú tam popri tom stále. V každom jednom momente. Smrť, narodenie, odpustenie, hnev vždy sú sprevádzané farbou, rovnako ako moment, keď ON vstúpil do miestnosti. Červená a modrá. Jeho tenisky.

◁ Sen ▷

Tma.

Šero, ľudia bez tvárí.

Porozbíjané okná, trosky váľajúce sa naokolo.

Kráča ťažko, prestupuje z nohy na nohu.

Jedinou známou vecou sú jej slzy.

Nič viac nemá.

Stekajú jej po lícach ako pramienky nevyslovene bolesti.

Deje sa viac vecí naraz. ONA sa posadí na posteli, tápa v tme a všade je ticho. Nadýchne sa. Necíti žiadne spálené drevo, ani pach krvi a beznádeje. Vzduch je jednotvárný. Tichý, ustarostený a pokojný ako vždy. Zatvára oči. Všetko je v poriadku. Všetko bude v poriadku.

Vkladá si do uší slúchatka. Púšťa si Oasis. Pridáva hlasitosť. Naučil ju to ON.

Prešlo pár dní od jej posledného sna. Sedí v lavici a čaká. Hodinky sa hýbu pomalšie ako zvyčajne a ona sleduje každý pohyb v triede. Každé šťuknutie pera, zívnutie, otrávené prevrátenie očami, škrabnutie kriedy o tabuľu. Usmieva sa na kamarátku sediacu vedľa nej. Mimovoľne píše. Zvoní. Sleduje ľudí, ako sa jeden po druhom urýchlene postaví a berú si svoje veci. Všetci sa ponáhľajú. Akoby to niekomu malo pomôcť. Ponáhľala sa aj ONA. Vychádza z dverí a cíti dotyk na pravom pleci. Vidí úsmev a dlhé vlasy splývajúce popri modrej blúzke. Aj ONA sa usmieva a pokračuje v rozhovore. Stále sleduje ľudí okolo nej ako sa ponáhľajú dole schodmi. Niektorí len preto, aby boli prví na obede, iní preto, lebo sa chcú urýchlene dostať von z tejto inštitúcie. Ľudia sa stále niekam ponáhľajú. Snažia sa do jednej hodiny svojho života vtesnať čo najviac úkonov, presunov, udalostí, stretnutí. Občas je to nad ich sily. Vtedy je to ako keď do kletky pre zajaca, pcháte koňa, len z toho dôvodu, že chcete. Vychádza z budovy. Vie, že tam bude. Jej vlasy sa vynoria spoza rohu budovy a dvíha pohľad. Pred sebou vidí mnoho tvárí. Kráča hore schodmi. Otvára dvere a vchádza dnu. Obiehajú ju ľudia, ktorých tváre si nestihne ani všimnúť. Vidí iba jednu. Opiera sa o stenu jednou nohou a ruku má vo vrecku svetlých nohavíc.

◁ *Moment* ▷

-Ahoj.

-Ahoj.

Jemný nádych, letný dotyk rúk.

Horúce pery, ruka z jeho vrecka putuje do jej vlasov.

ON si pritiahne jej tvár.

Obdivne sa na ňu pozerá.

Jej ruka putuje na jeho hrud'

Pár sekúnd.

Pery sú spojené.

Skok do ľadového jazera, zimomriavky ako malé ihličky.

ON aj ONA vchádzajú do preplnenej miestnosti. Pevne drží jej ruku. ONA cíti teplo vychádzajúce z končekov prstov rozširujúce sa po celom tele. Horia jej bunky, srdce jej bije silnejšie ako inokedy. Zdá sa jej, akoby sa chystalo vyskočiť z hrude, aby sa ku nemu mohlo dostať ešte bližšie. Čo najbližšie, ako je to len možné.

Sadajú si ku preplnenému stolu. Ľudia naokolo jedia svoj obed. Aj ON. Prisúva sa ku nej bližšie. Ich kolená sa dotýkajú. ONA cíti jeho a ON ju. Nemôže sa ubrániť letnému úsmevu. Kamaráti naokolo sa usmievajú tiež. Vidia ju šťastnú. Nie šťastnú ako predtým, ale naozaj šťastnú.

Skupina smejúcich sa ľudí kráča slnečným dňom. V strede je ONA a ON.

◁ *Myšlienka* ▷

Sú sami.

Je tma.

ONA zvierá jeho rameno.

ON je tam pre ňu.

-Budeš tu so mnou dlho, Dominik?

Bozk na čelo.

-Je jedno, ako dlho tu budem. Som tu teraz.

ONA je stále ONA. Je rozoštvaná, súdená, ignorovaná, zmätená, ale nebojí sa. Drží hlavu vysoko nad hladinou obávaného jazera. Nenechá sa utopiť vlastným pocitom ľútosť.

Sedí na lúke. Vidí dolinu pred sebou. Nebo je nekonečne modré ako plytké pobrežie mora na začiatku horúceho leta a červený horizont pripomína horiaci les v najteplejšom období roka. Farby jeho tenisiek.

PRÓZA - III. kategória (SŠ):

1. miesto: Ľudmila Hudecová, Gymnázium J. G. Tajovského, Banská Bystrica

Tma

Kedysi dávno, vo vysokých horách, v jednom banskom meste žili ľudia. Neboli ako ľudia z iných miest. Muži z tohto mesta vstávali za tmy a vchádzali do hlbokých baní. Keď z nich vyšli, slnko už bolo ďaleko za horami. Ich ženy sa starali o domy v skalách, kde mali len malé okienka. Keďže na horách neboli dobré podmienky pre pestovanie rastlín, zväčša zostávali zavreté dnu. Opracovávali vzácne kamene, vyrábali šperky. Práca týchto ľudí bola ťažká, no ich duše boli zvyknuté a ich telá sa naučili žiť týmto spôsobom. Postupne sa prispôsobili tme, sama tma im otvorila náruč a ukázala im svoju krásu. Bane – jaskyne bohatstva, im otvárali nové chodby, kameň sa im poddával akoby bol len hlinou. Títo ľudia si uvedomovali svoju odlišnosť, no naďalej zostávali priateľskými. Nechceli sa správať nadradeno, chceli si zachovať otvorené srdcia. Po desaťročia sa v meste rodili bledé deti. Rástli z nich krásni ľudia. Ich pokožka a vlasy boli bledé ako čerstvý sneh. Ich oči mali svetlobelasú farbu, neobľubovali silné svetlo. Nemali radi slnko. Ich zrenice okúzľilo chladné svetlo Luny, ktorá vládne nociam. Kupcovia, čo do mesta prichádzali sa ich začali báť. Necháпали ich, a tak rozprávali rôzne príbehy svojim rodinám i známym. Zlé chýry o divných démonoch, čo obsadili najbohatšie banské mesto, sa doniesli k panovníkovi tej krajiny. Preľaknutý poslal do toho mesta celú armádu. Keďže kráľovské mesto bolo ďaleko, vojaci museli putovať dňom i nocou. Vtedy noc pohla svojim závojom a vyslala veľkú sovu, ktorá varovala bledých ľudí, pred istou smrťou. Keď vojsko dorazilo do mesta, nenašli nikoho. Nebolo tu náznaku po ľuďoch ani démonoch. Mesto bolo prázdne, bane boli zavalené obrovitánskymi kameňmi, ktoré by neodvalila žiadna ľudská ruka, ani žiadna iná sila nimi vynaložená. Takto sa bledí ľudia zachránili pred zlobou a nepochopením. No útek do podzemia sa stal aj zárodkom pyšnosti, ktorá v ich srdciach vzrástla ako trnie v úrodnej pôde. Boli nenávidení, a sami začali nenávidieť. Do ich mysli sa vkradla myšlienka vlastnej dokonalosti. Už nechceli byť ďalej utláčaní a znášať krivdy. Oddelený od slnečného sveta, začali si budovať svoju krajinu. Ak si myslíte, že ich život musel byť pustý, tmavý, studený... Mýliš sa! Bledí ľudia si vybudovali veľké mesto, vydláždené drahými kameňmi a kovmi. Volalo sa Fásil. Malo rozsiahle záhrady plné žiariacich kvetov a ovocných stromov, ktoré nepotrebovali slnečné svetlo. Vydávali vlastné svetlo, ktoré bolo vždy jemné, mihotavé. Bledí ľudia objavili podzemné lúky aj lesy a po nejakom čase našli pod zemou zvieratá, ktoré im nahradili, ovce, kravy i kozy. Pravidelne sa vydávali na lov ohnivých prepelíc, pretože ich mäso a vajcia boli vychytenou pochúťkou. Bledí ľudia boli krásni. Mali výrazné rysy a jemnú pokožku. Keď chceli, ich bledé vlasy v tme jemne žiarili a pokožka striebrišto svetielkovala. Ich oblečenie bolo z jemnej látky, čo získavali zo zvláštnych rastlín, ktorých korene boli pevne zapustené v skale. Zdrojom tepla, pre nich boli lávové žili. Darovali im ich jaskyne. Bola to vriaca magma, pretekajúca v žilách z priehľadného kameňa. Pretekala cez ich domy, dala sa nájsť všade v podzemí. Z bledých ľudí vznikol mocný národ – národ Naumov. Zvolili si kráľa, ktorý im pod symbolom veľkej sovy vládol a zveľaďoval krajinu. Naumovia si zakladali na vzdelaní, od malička im bola do srdca vkladaná hrdosť. Jedinou výnimkou, ktorá nepodľahla pýche, sa stal najmladší syn pätnásteho kráľa Naumov. Mal dostatok jedla, hračiek, venovali sa mu tí najlepší učitelia. Počúval príbehy o hlúpych a poverčivých ľuďoch „Zhora“, ktorí sú závislí od horiacej gule. Najčastejšie počúval príbeh, v ktorom bol jeho národ zahnaný do Podzemia. Princ počúval všetko s veľkým záujmom, no nenávisť k tým ľuďom vo svojom srdci nenašiel. Zo všetkého najradšej mal uháňanie po podzemných pláňach na svojom vernom tátošovi, aj keď to bolo už pre niektorých staromódne. „Tátoš“ však nebol kôň. Bolo to zviera podobné byvolovi. Chrbát nemalo taký mohutný, ako to u byvolov býva. Jeho rohy boli vyhnuté viac dopredu. Mal čiernu farbu a jeho oči belaso svetielkovali. Zadné nohy sa končili kopytami, no tie predné na prvý pohľad vyzerali ako veľké psie laby. Pretože toto zviera žilo v podzemí, dokázalo tieto laby roztiahnuť a dobre nimi hrabať.

Magmír, tak sa naumský princ volal, i teraz vysadol na svojho byvola a odišiel z Fásilu. Poznal už takmer všetky kúty tejto nezvyčajnej krajiny bez slnka, okrem Skalísk a Zakázanej oblasti. O Skaliskách vedel zo školskej lavice. Žijú tam vraj rôzne krvilačné tvory. No Zakázaná oblasť bola preňho záhadou. Nikto mu o nej nechcel nič povedať. Učitelia, otec i matka, všetci mlčali. Čo sa na tom území stalo, že tam nikto nechodí? Tentoraz už nehodlal zostať len pri fantazírovaní. Popchol byvola a vyrazil tým smerom cez oblasť, kde ľudia často nechodili. Tma mu nerobila problém. On aj jeho tátoš videli všetko jasne. Navyše kde-tu rástol svietiaci strom.

Magmír zastal niekoľko metrov od vysokého múru v úžine, čo oddeľoval Zakázanú oblasť od oblasti Fásilu. Na jeho vrchu boli asi dvadsať centimetrov dlhé diamantové ostne. Spoza múru vychádzalo jemné svetlo, ktoré sa na nich lámalo, a tak bodce pôsobili krásne a hrozivo zároveň.

„Tak, ideme na to!“ zašepkal Magmír a kopol byvola do slabín.

Zviera zafučalo a rozbehlo sa. Na prvý pohľad vyzeralo ťažkopádne, no za krátky čas nadobudlo obrovskú rýchlosť. Pred múrom sa odrazilo a preskočilo múr s peknou rezervou. Nedotkol sa ho ani jeden bodec. Byvol dopadol na zem zarastenú svetielkujúcou trávou, až to zadunelo a po pár krokoch sa

zastavil. Magmír užasnutoto otvoril ústa. Za úžinou sa rozprestieral obrovitánsky priestor. Krásna krajina sa tiahla po veľjaskyni s vysokánskym stropom. Zakrývali ju byliny i vysoké stromy. Les sa na druhej strane zvažoval do kopca. Popri stenách poletovalo množstvo podzemných vtákov, ktoré tam mali svoje hniezda. Sem-tam mohol zahliadnuť i ohnivú prepelicu.

„Oni zakázali raj.“ pomyslel si.

Opäť popchol byvola a celý nadšený sa rozbehol naprieč tou nádherou. Bežal dlho, nemal v úmysle vrátiť sa do Fásilu niekoľko dní. Zašiel až do stredu veľkej lúky. Zastavil sa pri kamennej praskline, v ktorej pramenila studená voda. Z vrečka vytiahol zlatú guľičku s priemerom asi štyri centimetre. Stlačil na nej malý gombík. Zlatý obal urobil „puk“ a odklopil sa. Odhalil ďalšiu, o trochu menšiu guľičku. Bola čierna, no jej ľavá strana žiarila ako mesiac.

„Moje nervy!“ povedal Magmír, keď videl, koľko je hodín.

Guľička, mesačný svit, ako ju Naumovia volali, slúžila na meranie času. Práve teraz ukazovala neskorú nočnú hodinu. Magmír bol tak nadšený z novej krajiny, že zabudol na čas. Ihneď si zložil vak z chrbta a vytiahol dve deky. Priviazal byvola o blízky strom a predtým ako sa uložil k spánku zajedol si tunajšieho šedého chleba.

O niekoľko hodín ho zobudilo nervózne dupanie byvola. Magmír ho slovom upokojil a rozospato sa poobzeral po okolí. Z tmavej pukliny, čo bola v kamennej stene blízko neho, vybehla čierna šmuha. Uháňala ako o život. Bola to antilopa, ktorú niečo vystrašilo. Nebolo treba dlho čakať a zjavila sa príčina jej strachu. Za obrovského hluku za ňou vybehla svorka vresgov. Vresgy boli dravé zvieratá, ktorým takmer nikdy neunikla korisť. Ich hlavy pripomínali vlkov, no telá sa podobali tigrom. Boli vysoké asi meter a stopu. Mali dlhšiu srst, hrôzostrašné tesáky a ostré pazúre. Vedeli zostať nespozorované, pohybovali sa ticho ako smrť. Ich krvilačné oči boli svetlobelase, prezrádzali ich nelútostnú povahu. Zaujaté antilopou prebehli okolo Magmíra. Ten strachom skoro zamrel. Vedel o ich spôsobe života, vedel, že mal poriadne šťastie. Akonáhle boli vresgy dosť ďaleko, zbalil si deky a odbehol s byvolom ďalej, preč od svorky vresgov, no ďalej od Fásilu. Cestou začul hrôzostrašný škrek. Znel ako vrieskanie mŕtvych duší, ktoré si odpykávajú svoj trest. Vresgy takto oznamovali, že ich lov sa stal úspešným. Magmír vzdychol a zoskočil z byvola do trávy. Našiel v nej drobučké kríčky. Na nich rástli sladké bobule. Neváhal a najedol sa. Lenivo sa váľal v svetielkujúcej tráve, štuchal do zvláštnych kvetov, ktoré vypúšťali do vzduchu svietiace semienka. Mal chuť tu zostať na veky. Z pokojnej nálady ho vyrušilo tlmené búchanie, ktoré však otriasalo celým jeho telom. Prichádzalo z lesa. Magmír nevedel, čo je jeho zdrojom. Vytiahol nôž z vaku a potichu sa rozbehol k lesu. Keď vošiel medzi stromy, ovanul ho mrazivý vzduch. Striasol sa. Búchanie opäť zaznelo. Magmír šiel hlbšie a hlbšie až prišiel k veľkej skale. Pod ňou bola diera. Má do nej vojsť? Zvuk prichádzal stadiaľ, no čo ak sa tam ukrýva niečo nebezpečné?

Buchot sa už viac neozval. Magmír sa dotkol skaly na mieste, kde sa začala zahýbať dovnútra. Bola tam taká tma, že ani jeho oči, prispôsobené na tmu nič nevideli. Zamračil sa. Rukou pošúchal kameň na niekoľkých miestach. Sústredil sa na jedno miesto, do ktorého silno buchol. Kameň sa na tom mieste odlúpil a ukázala sa oranžová žiara. Sálalo z nej teplo. Magmír sa usmial a chvíľu sa zohrieval. Potom začal vchádzať dnu do čierno-čiernej tmy. Svoj prst ťahal od lávovej žily stále po kameni. Žila sa začala rozrastať a svetlo išlo s ním. Magmír objavil chodbu. Chvíľu sa zvažovala nadol, potom ho viedla rovno a nakoniec začala prudko stúpať. Čím vyššie šiel, tým bola lávová žila užšia, až úplne zanikla. Magmír si mlčky vybral z vrečka mesačný svit a svietil si ním. Chodba sa končila ďalšou úzkou prasklinou. Magmír ňou prešiel a ocitol sa na dlhej chodbe. Vyzerala akoby ju niekto dôkladne vybudoval.

„Hej, chlapi! Ale pohnite, už je záverečná!“ zakričal chrapľavý mužský hlas spoza rohu.

Magmír rýchlo zaklapol mesačný svit a stíchol. Kroky odišli ďalej. Potom sa už ozval len hlasný ťahavý zvuk.

Keď okolie stíchlo, odvážil sa ísť smerom, kde počul hlas. Našiel vysokánsku šachtu, po ktorej by sa len ťažko vyšplhal hore, pretože bola príliš široká na to, aby sa mohol zaprieť o jej steny. Srdce mu i tak nadšene bilo. Tušil, že našiel chodbu, ktorou sa môže dostať na Povrch. Uvidí miesto, skadiaľ pochádzajú jeho predkovia. Uvidí oblohu, uvidí i očarujúci mesiac! Magmír sa zamračil. Musí nájsť dáku chodbu, ktorou by bezpečne vyšiel hore. Opäť otvoril mesačný svit a začal blúdiť po banských chodbách. Vzduch tu bol prašný, strop bol nepríjemne nízko. Asi o polhodinu neskôr našiel v stene úzku škáru. Prúdil z nej čerstvý vzduch. Chytil jej okraj a začal ho v ruke mrviť. Chvíľu mu to trvalo, no nakoniec vytvoril dostatočne veľký otvor, aby sa doňho vopchal. Našiel úzku prasklinu, ktorá viedla von z

Podzemia. Neváhal a začal sa ňou ťahať hore. Bolo to namáhavé, každú chvíľu musel odlamovať nejaký kameň. Jediným jeho šťastím bolo, že mal priazeň samotnej zeme. Keď ho už opúšťali posledné sily, prasklina prudko zmenila smer. Rovno pred ním sa zjavilo biele svetlo. Mesačný svit ukazoval naumské poludnie. Magmír sa z posledných síl vytiahol von zo skaly. Ovzdušie tu bolo príjemné. Tvár mu ofúkol svieži vietor. Uťahaný princ sa zvalil na zem. Pomedzi konáre stromov, prvýkrát vo svojom živote zazrel nočnú oblohu. Milióny hviezd zdobilo čierne nebo. Nebolo na ňom ani obláčika. Mesiac však Magmír nevidel. Teraz ho však trápila iná vec. Bol hladný a smädný. Postavil sa na nohy a podišiel k malému žblnkotajúcemu potôčiku. Ten síce uhasil jeho smäd, no hlad zostal. Nevedel, čo robiť, tak sa vybral za nosom. Išiel dolu kopcom a skúmal neznámu krajinu. Stromy tu boli také tmavé, tráva tu však rástla hustejšie. Vzduch voňal úplne inak ako dole pod zemou. Najkrajšia však bola tá obloha! Nekonečný priestor, ktorý sa mu rozprestieral nad hlavou. Zrazu pomedzi stromy zazrel mihotavé oranžové svetlá. Išiel za nimi, až prišiel k nízkym budovám. Najskôr boli budovy len riedko postavené, ich okolie tvorili záhradky a políčka. No ako užasnutý Magmír kráčal, vyrastali pred ním vysoké krásne domy. Vyzerali inak ako tie vo Fásile. Ich steny boli potiahnuté jemnou omietkou zdobenou elegantnými ornamentmi. Magmír po nich prešiel rukou. Bol nadšený. Ako mohli hlúpi ľudia, ktorí sú zlí, vytvoriť ornamenty kvetov? Postavy malých detí a pekných dám? Prečo sa mu nikto nezmienil o tom, aká je nebeská obloha nádherná? Kládol si otázky.

Vtedy sa do prázdnej ulice ozval vrzgot dverí. Z jedného z domov vybehla útla postavička v šatoch a rozbehla sa do tmavých ulíc. Zaujala Magmírovu pozornosť. Možno sa ho nezľakne. Možno jej nebude vadieť jeho bledá farba. Rýchlym, no tichým krokom sa vybral za ňou. Osôbka šla po uliciach, ktoré neosvetľoval mihotavý plamienok lúč. Trápila sa s tmou, nevidela na cestu. Stúpala do chladných mlák, padala na vyfúrajúcich kameňoch. Magmír ju s ľútosťou pozoroval. Osôbka sa nakoniec oprela o múr jedného z domov a nahlas sa rozplakala. Magmír zastal. Nechce ju vystrašiť. Magmír pokrčil nosom. Nadýchol sa a na chvíľu zažmúril oči. Keď ich otvoril, videl iba dve čierne oči, čo sa naňho udivene pozerali.

„Ty si duch?“ spýtala sa dievčina, utierajúc si slzy.

Magmírova pokožka striebisto svietila a jeho vlasy boli ako jemný svietiaci hodváb. Keď žiaril, jeho zrak nebol v tme až taký dobrý, pretože ho oslepoval vlastný jas.

„Ja... Nie som...“ povedal Magmír: „Môžem ísť k tebe bližšie?“ spýtal sa nesmelo. Dievča naňho uprelo vystrašený zrak.

„Tak nie. Zostanem tu,“ mykol plecami: „Prečo si smutná?“ opýtal sa dievčaťa.

To sa namiesto odpovede znova rozplakalo a oprela si hlavu o kolená.

Magmír si nevedel pomôcť. Podišiel k nej a pohliadal ju po vlasoch.

„To bude dobré.“ povedal.

„Nič nebude dobré! Nič!“

„Prečo sa tak smutne pozeráš na tento krásny svet?“

Dievča opäť zdvihlo zrak.

„Neviem kto si a ani prečo žiaríš. No viem jediné. Nemusíš sa vydávať. A určite nie za starého muža, ktorého ani nepoznáš.“ ronila slzu za slzou.

Magmír sa zamračil.

„Kto ťa k tomu núti?“

„Otec, rodina, všetci.“

„Prečo sú na teba takí zlí?“

„Nie sú na mňa zlí. Dajú mi všetko, no vyžadujú poslušnosť.“

„Viem ako to myslíš. No aj tak nechápem. Prečo ťa dávajú niekomu, o koho nestojíš?“

Dievčina ho prebodla pohľadom.

„Ako to, že sa pýtaš takéto otázky? Veď aj ty, keby si mal majetok a zažiadal by si ktorúkoľvek devu, jej rodičia by ti ju dali. Tak to tu proste chodí.“ povedala.

„V mojej krajine nie.“ zakrútil hlavou Magmír.

„V tvojej krajine?“

„Áno. V krajine Naumov.“ usmial sa.

„Nikdy som o takej krajine nepočula.“

„Ja viem.“ povedal Magmír milo.

„Kto si?“ spýtala sa dievčina a odtiahla sa od neho.

„Volám sa Magmír. Prišiel som sem z Podzemia a som strašne hladný.“ povedal, keď mu nahlas zaškvrkalo v bruchu.

Dievčina zakrútila hlavou. Tento svietiaci fagan si z nej ešte aj uťahuje.

„Neveríš mi?“ Magmír sa zamračil, až sa jeho obočie spojilo.

„Jasné, že ti neverím. Kto by veril takej sprostosti?“

Magmír si siahol do vrečka a vytiahol z neho mesačný svit.

„Na! Isto nemáte takéto hodinky.“ podával jej zlatú guličku.

Dievča ju váhavo zobralo do rúk a zvedavo si ju obzrelo.

„Tak predsa nie si až taký chudobný.“ skonštatovalo.

„Zlato? Pfff... Máme ho skoro všade. Ide o vnútro guličky.“ povedal a ukázal jej malý gombík.

Gulička sa otvorila a mesačný svit jasne zasvietil. Bol takmer celý biely, svetlo na ňom vytváralo aj sivé fliačky – mesačné škvryny.

„Ako to funguje?“

„Ak ti mám pravdu povedať, tak neviem. Ale je to spomienka na staré časy, keď sme ešte žili pod nebeskou oblohou. Je to asi jedna z vecí, ktorá nám chýba najviac. Ale žiaľ, veľmi si to neuvedomujeme. Svit momentálne ukazuje hodinu po poludní.“

„Je neskorá noc.“ protestovalo dievča.

Magmír mykol plecóm:

„Asi to máme prehodené. Vaša noc je celkom svetlá.“

Dievča na to nepovedalo nič, len skúmalo svietiaceho Magmíra pohľadom.

„Mal by som sa pobrat' naspäť. Keby niekto od nás zistil, kde som to bol... Joj, nechcem si to ani predstaviť!“ povedal a vyskočil na nohy.

Vtedy ho dievčina bleskovo schmatla za ruku. Magmír zastal a pozrel na jej jemnú rúčku, ktorá ho držala za predlaktie. Bola studená ako ľad. Hoci vyzerala útlá, držala ho veľmi pevne.

„Páni, ty si studená!“

„Ak si hovoril pravdu... Zober ma so sebou!“

„No tak to iste! Naumovia nenávidia ľudí Zhora.“

„Získam si ich!“

„Ublížia ti.“ povedal Magmír.

Žiara na jeho pokožke zmizla a vykročil vpred. Dievčina ho však i napriek jeho nesúhlasu nasledovala.

Magmír zrýchлил, už vyšiel do svetla lúčov.

„Nechod' za mnou!“ zavrčal.

Dievča ho však neposlúchlo, a náhlilo sa za ním. Nezastalo, ani keď vošli do hustého lesa. V hlave mala jedinú úvahu. Útek z domova. Nechce sa vydať za starého muža, nezvládla by toto bremeno. Ak by však ušla do iného mesta, otec by ju tam našiel. Ale ak tento svietiaci čudák hovorí pravdu aspoň z časti, mohla by začať nový život. Úplne odznovu. Je zručná, pri najhoršom by upratovala v nejakom veľkom dome, alebo by mohla variť.

Magmírovi sa vôbec nepozdávalo, že ide za ním. Ak by prišiel domov len sám, už i tak by mal zle, že si neplnil kráľovské povinnosti. Keby mu zistili aj to, že bol v Zakázanej oblasti, mal by o problém viac, a ešte keby k tomu prirátali aj pobyt pri ľuďoch Zhora, riskoval by celé svoje postavenie. Ak za ním toto dievča pôjde, určite by ju zabil. Je úplne odlišná. Jej oči a vlasy sú úplne tmavé, vôbec sa neponáša na Naumov. Prezradila by sa. Popravde si ani nechcel poriadne predstaviť, do akého veľkého problému sa to práve zamotáva.

Zastavil sa až pri štrbine, z ktorej vyšiel Hore.

„Teraz už vážne odchádzam. Nie že ma budeš prenasledovať! Bolo by to hlúpe!“ prebodol ju vážnym pohľadom.

„Volám sa Alica.“ vyhlklo z dievčaťa.

Magmír sa jemne uklonil:

„Bolo mi potešením vás spoznať, slečna.“

„Ešte si nevidel deň! Trepal si sa sem, a teraz si to chceš nechať ujsť?“ snažila sa ho presvedčiť, získať trochu času.

Magmír zaváhal. Zvedavosť v jeho vnútri bola obrovská.

„Môžem ti porozprávať o mojom svete. Odpoviem ti na všetky otázky, čo sa ma opýtaš.“ chytila ho za ruku.

„Ale do môjho mesta, Fásilu, ísť nemôžeš.“

„Prosím, ja nechcem zostať s tým mužom.“ hľadela mu priamo do svetlých očí.

Magmír videl, ako sa jej v nich zaleskla slza.

„Oči na mňa neskúšaj!“ vrtko sa jej vytiahol z rúk, no do štrbiny neskočil.

Na Alicino prekvapenie zašiel ku skale, čo trčala z vrchu. Sadol si k nej a oprel sa. Alica si k nemu prisadla. Naskytl sa im výhľad na dolinu, v ktorej ležalo nevelké mesto.

„Aké je slnko?“ opýtal sa po chvíli pozerania na východ, kde sa obloha začínala zosvetľovať.

„Slnko... Ešte nikomu som ho neopisovala. Je veľmi jasné, guľaté a teplé. Nemôžeš sa doňho pozeráť, lebo by ti spálilo oči.“ odvetila.

„Takže vám vadí?“

„Nie. Je krásne. Dokáže ohriať uzimené telo, dokáže oživiť celú krajinu. Dáva vzrast kvetom, kvôli nemu dozrieva úroda. Ak chvíľu počkáš, uvidíš ho.“

„U nás úroda dozrieva i v tme.“ povedal Magmír a zahniezdil sa na mieste.

Zvedavo sa rozhladal po okolí. Tento svet sa mu páčil. Farby boli všade. Pokrývali všetko, robili krajinu takou pestrou... Najkrajšia však bola obloha. Šíri priestor, ktorý sa tiahol nad všetkým. Dodával Magmírovi pocit voľnosti.

Magmír aj Alica sa mlčky pozerali vpred. Obďaleč počuli kroky baníkov idúcich do baní. Magmír tuho premýšľal, kde by mohol Alicu ukryť, keď už sa na to dal a ako by jej nosil jedlo. Alicina myseľ bola úplne inde. V myšlienkach sa lúčila so svojimi príbuznými. Rozmýšľala aj nad Magmírom. Môže mu veriť? Má dôvod jej pomáhať? Nenechá ju umrieť? Pozrela sa naňho. Začínalo sa brieždiť, tak si ho mohla prezrieť detailnejšie. Vedela, že Magmír o jej skúmvavom pohľade vie. Prechádzala ním po jeho dlhých silných nohách, po plochej hrudi oblečenej v čiernom oblečení, ktoré bolo pretkané striebornou niťou. Nakoniec sa zastavila pri jeho tvári. Bola celkom pekná. Magmír mal vysoké čelo, cez ktoré padali pramene strapatých bielych, asi palec a pol dlhých vlasov. Jeho oči boli bledšie než nebo cez pravé poludnie. Pod úzkym nosom mal úzke, no dlhé pery, ktoré boli od jeho bledej pokožky trochu tmavšie a trochu sa uškŕňali.

Alica sa zrazu odvrátila a zatvárala sa urazene, hoc nemala dôvod.

Magmír na to nereagoval. Jeho pohľad sa stále upieral na východ. Začínalo sa brieždiť. Noc odchádzala do zabudnutia, vládu preberal deň. Pri východných horách, za jemnými povlakmi oblakov, čo prišli z neznáma, sa odrážala červená žiara. Slnko sa začalo pomaly dvíhať ako obrovský ohnivý drak plný lávy. Jeho žiara bola taká silná, že sa odrážala od celej hladiny nebeského oceánu. Magmír si musel privrieť oči. Prúdy slnečného ohňa zalievali a prebúdzali celý svet. Alica sa nadšene natočila k slnku svoje skrehnuté ruky, užívali si to príjemné teplo.

Magmír bol ušasnutý tým silným jasom. Ešte nikdy nevidel toľko svetla. Bolo to pre neho krásne, no nedokázal sedieť na slnku dlho. Zrazu sa schytil a ukryl sa za skalu.

„Kam bežíš?“ opýtala sa ho Alica.

„Nemôžem. Pália ma oči. Strašne!“ odpovedal.

Alica prišla za ním.

„Nikdy som nevidel toľko farieb pokope a určite nie takých teplých.“

„Tvoja krajina nemá farby?“ zadivila sa Alica.

„Má, ale oveľa menej. Žiaria do tmy ako ako studený oheň. Všetko má trochu iné tvary. Nemysli si však, že môj svet nie je krásny! Znamená pre mňa všetko, aj keď som zo zvedavosti vyšiel Hore.“

„Neviem si to predstaviť. Celý čas ste zavretí v jaskyni.“

„A predsa chceš ísť so mnou.“ podpichol ju Magmír.

„Nechcel si sa pýtať?“ zmenila tému.

„Chcel. Ale podme pod stromy. Tu za chvíľu dopadnú slnečné lúče a nemáš niečo na jedenie?“

„Môžeme pohľadať lesné plody, alebo hriby. Do mesta sa vracaať určite nebudem.“

„Ukážeš mi nejaké jedlo?“

„Ak budem mať šťastie, tak áno. Ale viem o starom opustenom sade čerešní! Je tu neďaleko!“ povedala Alica a vykročila vpred.

Smelo vykračovala lesom, šaty si držala zdvihnuté. Magmír ju nasledoval.

„Ty to tu poznáš, že?“

„Ako malá som sem chodievala. No potom prišli povinnosti.“

„Máš to tu rada?“

„Veľmi.“

„A tvoja rodina? Máš súrodencov? Z akých pomerov pochádzaš?“

„Nechcel si sa pýtať na krajinu?“

„Povedala si, že odpovieš na všetky moje otázky.“

Alica naňho uprela tmavé oči.

„V poriadku.“ spomalila, aby vykračovali vedľa seba: „Moja rodina je celkom veľká. Určite mi bude kúsok chýbať, no poslednú dobu to tam bolo na nevydržanie. Mám dve staršie sestry, ktoré mi nie sú veľmi blízke, lebo majú úplne inú povahu. Záleží im len na peniazoch, mne nie. A na záver – pochádzam z dobrých pomerov. Môj otec vlastní niekoľko krajčírskych dielní. Vyrábajú tam krásne oblečenie.“ povedala Alica a stisla pery.

„Je naozaj ten muž dostatočný dôvod, aby si opustila svoj doterajší život?“

„Je. Ja sa chcem vydať z lásky. Hoc by to bol aj trhan a celé dni by sme treli biedu.“

Magmír sa pousmial.

„A čo v tvojej krajine? Aké to tam je?“

„Fásil je vydláždzený krásnymi kameňmi. Ľudia sú tam dosť tvrdí, každý jeden je hrdý Naum. Všetci sa do istého veku vzdelávajú, vymýšľame nové technológie, budujeme chodby. Zdrojom tepla sú lávové žili. Žiaria, no zďaleka nie tak ako slnko. Vládne tam môj otec. Ako kráľovský syn, mám určitú zodpovednosť.“

„A láska? Ako ju beriete?“

„Je to jedna z vecí, ktorá sa berie najväčnejšie. Je takmer posvätná, veď jej dôsledkom je vznik nových bytostí.“ odpovedal Magmír na Alicino prekvapenie.

Po chvíli ticha opäť prehovoril:

„Vieš, že ak všetko klapne a ty sa so mnou dostaneš do oblasti Fásilu, budeš musieť žiť v utajení. Nemusí to byť krátky čas.“

„Ak to inak nepôjde.“ mykla plec om Alica a ukázala na jeden z veľkých stromov pred nimi.

Na jeho konároch rástli červené čerešne.

„Pooberaj si, koľko chceš, Tento sad už dávno nikomu nepatrí. Stal sa súčasťou lesa.“ povedala Alica.

Magmír si dôkladne poobzeral konáre a vyhupol sa hore vrtko ako veverka. Váhavo ochutnal prvú čerešňu. Chvíľu ju žul, potom vyplul tvrdú kôstku.

„Sú vynikajúce!“ a začal sa napchávať.

Alica nemienila nečinne hľadiet na kŕmiaceho sa Magmíra. So svojimi šatami ale nemohla liezť, tak prišla k nižším konárom, ktoré boli taktiež obešané sladkým ovocím.

Čím bolo poludnie bližšie, slnko stúpalo nahor a zohrievalo krajinu. Magmír sa snažil skrývať do tieňa konárov, no potom to vzdal a zliezol dole.

„To slnko mi nedovolí ani najesť sa.“

„Asi nechce, aby ťa bolelo brucho.“ zasmiala sa Alica, ktorej slnko nerobilo žiadny problém.

Magmír sa rozvalil na zem do mäkkého machu.

„Je tu teplejšie ako u nás.“ skonštatoval po chvíli.

„Kedy tam pôjdeme?“

„Musíme počkať, kým baníci odídu preč. Mohli by nájsť miesto, ktorým by prišli do Fásilu.“ striasol sa.

„Takže teraz tu budeme nečinne sedieť? Čo ak ma budú hľadať?“

„Máš pravdu. Mali by sme sa niekam ukryť. Niekde, kde nás slnečné lúče neprezradia. Tma je najlepší úkryt!“ vyhlásil Magmír.

„A predsa ju svetlo zaženie behom okamihu.“

Magmír sa zamračil.

„Podme!“

„Kam chceš ísť?“ spýtala sa ho.

„Nájdeme si jaskyňu!“

„Veď to tu nepoznáš.“

„Zem Naumom pomáha. Neboj sa.“ potiahol ju za ruku.

Opäť začali stúpať hore kopcom. Keď prišli k skalisku, čo tvorilo väčšinu povrchu veľkého kopca, Magmír sa dotkol rukou jedného kameňa. S privretými očami sa rozhliadal po okolí. Alica ho zvedavo pozorovala. Nič zvláštne sa však nestalo. Magmír sa postavil a nadšený odskackal niekam za skalú.

„Magmír?“ zavolala Alica, no odpoveď sa jej nevrátila.

Váhavo sa vybrala tým smerom. V týchto končinách ešte nikdy nebola. Váhavo prešľapovala z nohy na nohu. Dostala sa do úžiny medzi dvomi skalami.

„Magmír?“ zvolala zas.

„Magmír? Mír? Ír?“ odpovedala jej ozvena.

Zrazu sa z hustého brečtanu, čo rástol popri veľkých koreňoch stromu vytrčili biele ruky a za pás ju vtiahli dnu. Alica zvýskla a začala nadávať.

„Ty somár! O čo ti ide? Aby mi srdce z hrude vyskočilo?!“ vrčala a pozerala do tmy.

Magmír sa nezbedne pochechtával.

„Nemôžeme sa celý deň tváriť vážne.“ usmial sa a za ním sa rozsvietila tenučká lávová žila. Osvetlila malú jaskyňku s celkom vysokým stropom.

„Čo to je?“ Alica podišla k žile.

„Lávová žila. Daj pozor, aby si sa nepopálila. Tiež som z nej prekvapený, že vyšla takto vysoko z podzemia.“

„Rozpovedz mi o svojej krajine, Magmír. Chcem vedieť o mieste, na ktoré stúpi moja noha už za pár hodín.“

A tak Magmír začal rozprávať. Rozprával o celých dejinách Naumov. Nevynechal ani najmenší detail, ktorý počul na hodinách dejepisu. Mal skvelú pamäť aj schopnosť vyjadrovať sa. Ako rozprával príbeh o príchode do podzemia, Alica zavrela oči a všetko si dopodrobna predstavovala. Magmír rozprával aj o všetkých ich zvykoch, o úžasných strojoch, čo im uľahčujú život. Alicu to nesmierne zaujímalo. Keď niečomu poriadne nepochopila, spýtala sa a Magmír jej to vysvetlil ešte podrobnejšie. Keď Magmír skončil, Alica mu rozpovedala o svojej krajine.

Ich rozhovor trval niekoľko hodín. Navzájom sa počúvali, spoznávali bytosť, ktorá bola z iného sveta. Magmír pomaličky strácal každý predsudok voči Alici, začínal si ju vážiť. Tá bola šťastná, že konečne nemusí myslieť na nútení sobáš.

Vonku zahúkala sova. Alica sa usmiala:

„Už je noc.“ povedala.

„Je tu noc a je tu aj sova! Dobré znamenie! Mali by sme vyraziť.“ potešil sa Magmír a rozsvietil mesačný svit, aby Alica lepšie videla na cestu.

Spolu vyšli zo skaly a zamierili k baniam. Netrvalo dlho a Magmír našiel štrbinu, z ktorej vyšiel minulú noc.

„Mali by sme ísť nohami napred. Je to tam úzke, tmavé a šmykľavé.“ upozornil Alicu.

„V poriadku. Ja to zvládnem.“ usmiala sa.

„S týmito šatami určite nie.“ zakrútil hlavou.

Alica naňho spýtavo pozrela.

Magmír začal šmátrať v jednom z vreciek na jeho nohaviaciach. Vytiahol z neho zatvárací nôž.

„Dovolíš?“

„Ale...“

„Len ti ich skrátim. Budú ti zavádzať. Potom ti zoženiem nové, aj tak sú už špinavé.“

Alica prevrátila oči a nechala Magmíra upraviť jej šaty.

„Pôjdem prvý. Keď spadneš, aspoň to budeš mať mäkšie.“ mykol plecom a začal sa ťahať do kamennej pukliny. Alica šla hneď za ním. Za chvíľu jej nohy nevedeli nahmatať zem.

„Joj, Magmír! Padnem!“ ozvalo sa po kamennej chodbičke.

„Nepadneš. Poriadne sa drž kameňov a zapri sa chrbtom o druhú skalu. Ale daj si pozor, aby si sa nepoškrabala.“ povedal Magmír a snažil sa nájsť miesto, z ktorého by mohla vyrásť lávová žila.

A podarilo sa! Už za chvíľu úzku šachtu osvetľovalo červené svetlo.

„Joj! To je ale hlboké!“ zľakla sa Alica a zastavila sa.

„Neboj sa!“

„Spadnem!“ křčovito sa držala vytŕčajúcich kameňov.

„Alica! Počúvaj ma.“ naklonil sa aby mohol vidieť jej tvár.

Mala sklonenú hlavu a zažmúrené oči.

„Tak. Teraz otvor oči.“ dával jej pokyny.

Alica poslúchla až po chvíli. Jej oči sa upierali do Magmírových, ani na chvíľu neuhli nabok.

„Veríš mi?“

Ticho.

„Alica, veríš mi?“ opýtal sa opäť a usmial sa na ňu.

Alica zakýval hlavou.

„Dobre. Tak a teraz pod! Sľubujem, že sa ti nič nestane.“ na chvíľu sa dotkol jej nohy.

Alica stisla pery a opäť začala zostupovať.

Magmír sa usmial a pokiaľ šli dole úzkou chodbou, rozprával jej o naumských záhradách.

Alicine nohy sa konečne dotkli rovnej zeme.

„Pozor na hlavu.“ povedal Magmír, ktorý už stál v banskom tunely.

„Je tu tma.“ zamračila sa Alica.

„Rozsvieť si mesačný svit.“

„Nemôžeš sa rozsvieť ty, ako vtedy, keď si ma našiel v tmavej ulici?“

„Nemôžem. Svietil by som si do očí a nemohol ťa viesť.“ vysvetlil Magmír a chytil Alicu za ruku.

Viedol ju chodbami, akoby tú trasu poznal už od malička. Zastal pri úzkej štrbine. Mlčky kývol na Alicu, nech ju nasleduje a stratil sa v tme. Alica ho nechotne nasledovala. Potešilo ju však, že v tunely začala rásť lávová žila, ktorá jej aspoň trochu osvetlila cestu.

„Ak na mňa zasa vyskočíš!“ zvolala, keď Magmíra nikde nevidela.

Odpoveďou jej bol Magmírov tichý chichot.

Alica opatrne vykráčala spod veľkej skaly do tichého lesa. Pod veľkými stromami rástlo množstvo svietiacich hříbkov. Hrali mnohými farbami. Rovnako i lístie stromov jemne žiarilo, no svoje okolie nezosvetľovali. Keď sa im Alica lepšie prizrela, uvidela ako každá jedna žilka listu žiari. Lišajníky na kôre stromov mali zlatistú farbu, výtrusnice machov zasa belasú. Alica sa rozhladla po okolí. Nevydala zo seba ani hláska.

„Čo sa tváriš, akoby si videla ducha?“ zasmial sa Magmír, keď videl jej výraz.

„Je to tu... Pekné!“

Magmír sa zasmial:

„A čo si čakala?“

„Tmavé a holé skaly, z ktorých ide len chlad a prázdnota.“ priznala.

Magmír sa hrdo vystrel. Zakýval na Alicu a vybral sa smerom k lúke. Pri posledných stromoch našiel kríčky s množstvom jedlých bobúľ.

„Vidíš? Toto je na mojej krajine lepšie! Jedlo je tu na každom kroku!“ povedal a spoločne sa pustili do oberania.

Podzemné ovocie bolo sýte, takže sa najedli rýchlejšie ako v čerešňovom sade.

Keď vyšli z lesa von, Alica sa prekvapila. Podzemná lúka bola celkom pekne osvetlená bledými farbami.

Magmír sa začal zakrádať a rozhliadať, akoby niečo hľadal. Pobehoval hore-dole a chvíľami nahlas popiskoval.

„Čo to robíš?“ pozorovala ho Alica pobavene.

„Hľadám byvola.“

„Načo?“

„Prišiel som sem na ňom.“ povedal a vbehol do neďalekých kríkov.

Chvíľu bolo počuť len praskanie konárikov a Magmírove nezrozumiteľné slová.

„Mám ťa ty nemešlo lenivé!“ zvolal naumský princ a vyviedol zviera z húštiny.

„Je veľký.“ Alica si zhrozene obzerala byvola.

„Aj silný. Uniesol by hádam aj troch ľudí.“ Magmír potľapkal zviera po boku.

„To nemáte kone?“

„Kone...“ zamyslel sa Magmír: „Tie nám vymreli už po pár rokoch strávených pod zemou. Veľmi sa im tu nedarilo. Jazdiť vieš?“

„Na koni som jazdila často. No tie majú užšie chrbtý.“ zamračila sa.

„To bude v poriadku. Ak všetko pôjde ľahko, za dva dni by sme sa mali dostať do oblasti Fásilu.“

„Nečaká nás žiadne nebezpečenstvo? Žiadny brod divokej rieky ani bezodné priepaste a vratké mosty?“

„He, he. Nie. Nič také tu nie je.“

„A kde sa budeme musieť rozlúčiť?“ spýtala sa Alica smutne.

„Neviem.“ Magmír sklonil hlavu, no nemienil driemať na jednom mieste.

Podal Alici ruku a pomohol jej vysadnúť na byvola. A tak vyrazili vpred. Miestami šli krokom, inokedy uháňali rýchlo ako letiaca kopija. Po niekoľkých hodinách bola Alica vyčerpaná, oči sa jej zatvárali, ruky držiace sa Magmírovho brucha slabli. Akonáhle si to Magmír všimol, zastal a prestrel na mäkkej tráve niekoľko diek. Akonáhle si do nich Alica ľahla, zaspala. Magmírovi sa spať nechcelo. Ticho bdel a hral sa s Alicinými vlasmi. Boli jemné a husté. Čierne, také ešte nevidel. Veľmi sa mu páčili.

O pár hodín neskôr opäť vyrazili vpred. Šli dlho, keď konečne uvideli lesk múru, čo oddeľoval Fásil od Zakázanej oblasti. Magmír sa usmial, no jeho úsmev zamrzol, keď sa spoza ich chrbtov ozval hrôzostrašný vresk. Byvol na chvíľu stúpil a nervózne zafučal. Vresk sa odrážal od skál a mrazil pokožku.

„Čo to bolo?“ opýtala sa Alica vystrašene.

„Vresgy!“ zvolal vystrašene Magmír.

Nemusel Alici vysvetľovať, čo to slovo znamená. Spoza rohu kamennej steny sa vynorila svorka asi desiatich zúrivých beští. Ich oči jasno svietili. Magmír viac nečakal. Popchol byvola vpred. Šelmy opäť zarevali a vytrielili za unikajúcou korisťou. Byvol utekal z plných síl. Vresgy ho každou sekundou dobiehali. Najrýchlejší z nich už otváral papuľu plnú ostrých tesákov, aby sa zahryzol byvolovi do stehna. Byvol sa však včas odrazil od zeme. Chcel zachrániť svoj i životy svojich jazdcov. Ozvalo sa klapnutie zubov. Našťastie klapli naprázdno. Alica stískala Magmírov pás, Magmír sa urputne držal nohami v sedle. Čas sa akoby spomalil. Vresgy na jednej strane múra zúrivo vrčali, byvol tesne míňal špicatý múr. Najväčší z vresgov sa načiahol tlamou po byvolej nohe. Po druhýkrát neminul. Drsne trhol byvolom k zemi. Ozvalo sa žalostné zakvílenie. Špicatý múr rozpáral byvolovi brucho a prudko ho zastavil. Alica s Magmírom preleteli na druhú stranu a tvrdo dopadli na zem. Smrteľne zranený byvol, venoval svojim jazdcom posledný pohľad a zmizol na druhej strane múra, kde ho siahli hladné vresgy. Vzápätí na to, zanôtili svoju pieseň smrti.

Alica si pri páde buchla hlavu, no našťastie si ju nerozbila. Roztrasená sa pozviechala zo zeme a sadla si. Uprela pohľad na zakrvavený múr. Obraz sa jej miestami rozmazával. Kde je Magmír? Zľakla sa. Chvíľu skúmala terén, potom ho uvidela. Sedel od nej asi tri metre a stískal si ruku. Ani sa ho nestihla spýtať, či je v poriadku, keď sa ozval pre Magmíra dobre známy hlas.

„Mladý pán, tuším máš problém!“

Magmírove i Alicine oči sa upreli tým smerom. Niekoľko metrov od nich stála skupina ľudí, odetých v bielo-striebornom oblečení. Postavy, očividne iba v mužskom zastúpení, podišli k nim.

„Kto je to?“ spýtal sa bledý muž ukazujúc na Alicu prstom.

Jeho oči sa veľmi podobali tým Magmírovým.

„Otec, ja...“

„Kde si bol?!“

Naumský princ sklonil zrak.

„Magmír!“ zvolal muž s hnevom v hlase: „Pýtam sa ťa, kde si bol?!“

„Hore.“ povedal Magmír potichúčky, že to Alica ledva počula.

Vyzeral ako zbitý pes.

Mužovia okolo stíchli. Ich pohľady sa upierali raz na Alicu sediacu na zemi, raz na naumského kráľa. Nesledovalo dlhé, nepríjemné ticho. Magmír s otcom si hľadeli priamo do očí. Nevyzeralo to však ako súboj pohľadov. Kráľov pohľad Magmíra doslova týral, prehľadával mu každý kúsoček duše a trestal ho svojou prísnosťou.

„Poďme!“ kývol napokon kráľ svojim sluhom a otočil sa.

Tí prišli k Alici a drsne ju postavili.

„Hej! Opatrne!“ okríkol ich Magmír.

Jeho otec naňho zazrel a vlepil mu za ucho.

„Ticho, zradca.“ zašepkal.

Magmír ticho zastonal a smutne pozrel na Alicu. Ticho znášala hrubé zaobchádzanie. Jej pohľad bol trochu zahmlený, jej tvár sa zdala byť Magmírovi bledá.

Kráľ sa s trpkým výrazom pobral k zvláštnym strojom, čo boli obďaleč. Vyzerali ako obrovské slepačie vajička. Spodok mali plochý. Ležali v svetielkujúcej tráve ako kamene. Vpredu, na užšej časti boli priesvitné. Nebolo na nich vidno žiadnych dverí. Až keď k nim prišli sluhovia a stlačili tajné tlačítko, na boku sa objavili dvere. Vysunuli sa dohora a ukázali esteticky pôsobiace vnútro. Kráľ, Magmír a jeden sluha vošli do jedného, Alica s ostatnými sluhami vošli do ďalších troch vozidiel. Kráľovský sluha sa posadil na predné miesto, dotkol sa predného okna. Zo zeme sa odklopila malá plošina a k jeho rukám sa vysunulo niekoľko páčok a volant. Keď sluha stlačil jedno zo svietiacich tlačidiel na páčke, vozidlo vydalo tlmený zvuk. Dvere sa zatvorili. Stroj sa začal dvíhať. Z podvozka mu začali rásť nohy. Dve vzadu, dve vpredu a ešte dve menšie. Celá jeho zadná časť sa zvonka jasne rozžiarila. Vozidlo vyzeralo ako obrovitánsky zvláštny chrobák. Magmír aj kráľ sa pevne zapásali vo svojich mäkkých sedadlách potiahnutých bielou kožou. Vozidlo sa dalo do rýchleho, plynulého pohybu. Alica sa viezla v jednom z vozidiel, no nesedela na pohodlnej sedačke. Sedela vzadu, na tvrdej zemi. Sluhovia jej nevenovali ani jeden pohľad. Videla, že majú za pásmi dlhé dýky, no nebála sa o svoj život. Bála sa o Magmíra. Čo ak mu len pre svoju túžbu zničila celý život? Ne jej obavy netrvali dlho. V hlave jej trešľalo, obraz sa jej zahmlieval, až nakoniec spadla do nekonečnej tmy.

Magmírovou rukou prechádzala ostrá bolesť.

„Si zranený?“ spýtal sa ho otec po hodnej chvíli nepríjemného mlčania.

Magmír prikývol, no na otca sa nepozrel. Kráľ ho pozorne sledoval. Cesta do Fásilu trvala ešte asi polhodinu. Magmír mal dosť času premýšľať o svojich činoch aj o Alici. Bol nahnevaný, že to tak zbabral. Nemal dopustiť, aby ju zajali. Teraz ju bude čakať súd. Aký ortieľ vynesie? Naumovia vedeli byť krutí a toho sa bál.

Vozidlá vošli do mesta, zastali až pod bránou krásneho zámku. Keď Magmír vystúpil, Alicu nikde nevidel. Nemal čas ju hľadať. Otec ho pevne chytil za zdravú ruku a vtiahol ho do budovy. Vošiel s ním do jednej z komnát, kde ho ošetrili liečiteľky.

„Teraz choď do svojich komnát a oddýchni si. Zakazujem ti vyjsť zo zámku. Dúfam, že to budeš rešpektovať.“

„Ako je Alici?“

„Tak sa volá tá zhora?“ spýtal sa kráľ, no odpoveď mu bola jasná: „Upadla do bezvedomia. Myslím, že sa musela udrieť pri páde. Kotúľali ste sa poriadne.“ povedal chladne, no keď videl Magmírov ustarostený pohľad, jeho výraz trochu zmäkol: „Určite sa z toho dostane.“

„Otec, prosím! Viem že som ju sem nemal brať, ale... postaraj sa o ňu.“

„O ženu Zhora?“

„Taktiež je to ľudská bytosť! Prosím. Urob to pre mňa, ak nie pre ňu.“

Naumský kráľ prikývol:

„Pošlem jej ošetrovateľky.“

Magmír sa mu úctivo uklonil a odkráčal do svojich komnát. Lahol si na veľkú posteľ obloženú vankúšmi a zahľadel sa von otvoreným oknom. Tmavú krajinu zdobil porast zo svietiacich rastlín.

Do miestnosti zrazu ktosi vošiel. Zmorený Magmír sa ani neobzrel. Bola to žena. Vysoká, chudá, oblečená v strieborných šatoch, ktoré ladili s jej bielou pokožkou. Biele vlasy mala zopnuté do úzkeho elegantného drdola. Jej krk zdobil drahý prívesok z červeným rubínom uprostred. Doslova dodával farbu jej krvavo červeným, plným perám. Ladným krokom prekráčala k posteli a sadla si vedľa Magmíra.

„Čo si to zas vyviedol, drahý braček?“ jej jemná ruka ho pohladkala po chrbte.

Bola to Magmírova staršia sestra Rubi. Boli si veľmi blízky, lebo ako jediné kráľovské deti vyrastali spoločne. Hneď ako sa Rubi dopočula, čo Magmír spravil, utekala za ním.

„Všetko som dokašľal, sestrička!“ vzdychol trpkou.

„Prečo si šiel von? Zaplietol si sa s tým dievčaťom z hora? Prečo si ju bral sem?“

„Ach, Rubi. Dobré vieš, že táto krajina ma dusila. Hnala ma túžba po slobode. Túžba uniknúť z tohto stereotypu. A keď som našiel cestu Hore, uvidel som šírú oblohu. Bola nekonečná, obrovská. Prisahám, že si určite nevidela nič krajšie, Rubi. Ako som sa nadšený prechádzal nočnými ulicami onoho mesta, zbadal som ju – Alicu. Narušila ticho noci a rozutekala sa do ulíc. Z očí jej tiekla slza za slzou.“

„Ach, Magmír. Od malička bolo tvoje srdce mäkké a láskavé.“ povedala Rubi.

Magmír vyronil slzu, ticho zavzlykal a rozprával ďalej:

„Šiel som za ňou. Pozdravil som ju, ukázal jej že som z inej krajiny. Povedala mi, že rodina ju núti vydať sa za starého muža, ktorého nemiluje.“

„Čo čakať od tých Zhora?“

„Rubi! Ale Alica je iná! Je múdra a jej srdce je taktiež plné lásky. Ak má odpovedať, najskôr premýšľa. Nenáhli sa. Milovala svoju krajinu a predsa ju opustila, aby nezostala otrokom.“

„A čo ju čaká tu?“

„Chcel som ju tu ukryť a časom možno... Teraz ju pošlú späť...“

„Magmír! Do ktorých prekliatych končín sa podel tvoj rozum?! Ohrozila by našu krajinu. Je tu nevidaným hosťom. Zotročia ju, možno zabijú.“

„To nedovolím!“

„Ja s ňou nechcem mať nič, no pre teba, braček, spravím všetko. Prezrad' mi. Čo k nej cítiš?“

„Najskôr som si myslel, že nič, len ľútosť. No čím dlhšie na ňu myslím, čím dlhšie je preč... Spomínam na jej vlasy z čierneho hodvábu. Na dotyky jej rúk. Rubi, ja som zmätený.“

„Mladé srdce ohňom lásky zmietané...“ uškrnula sa Rubi, ktorá sa vydala pred pár týždňami.

Magmír vnoril hlavu do chladných vankúšov. Vonku zahúkala sova.

„Mám nápad.“ oznámila Rubi.

„Aký?“ Magmír zdvihol pohľad.

„Rada bude chcieť najkrutejší trest. Za normálnych okolností by Alicu popravili na námestí ako hrozbu, votrelca, čo chce narušiť mier a tebe by sa ako kráľovskému synovi dostalo pár mesiacov domáceho väzenia. No ak by vedeli o tvojich citoch k nej a ona by to potvrdila, nezabijú ju, ale pokúsia sa vás naveky odlúčiť.“

„Fakt úžasné, Rubi!“ zavrčal Magmír.

„Veď ma nechaj dohovoriť! Ak by som otca presvedčila, aby ju vykázali do Skalísk, s trochou šťastia by sa mohla dostať naspäť do svojej krajiny. Zabalila by som jej jedlo, vodu a do malého vrecúška i kamenné semienko. Ak je naozaj taká bystrá, nech hľadá staré mesto Naumov. Nech nájde staré šachty a zaseje drobné semienko.“

„Jeho korene by otvorili priechod!“ usmial sa Magmír.

„Učili nás, že k nemu vedú jaskyne kdesi pod mestským bralom. Ak do nich prekĺzneš a nájdeš cestu hore, budete môcť byť zasa spolu.“

„Ale aká je šanca, že ju v Skaliskách nič nezožerie? Je tam omnoho viac vresgov ako v Zakázanej oblasti. Celkovo je tam omnoho viac príšer.“

Rubi nestihla odpovedať. Na okne pristála obrovitánska sova.

„Vidíš? Dobré znamenie od samej tmy! Nezjavila sa tu už stovky rokov. Bola tu pár rokov, čo prišli naši predkovia Zhora sem, potom sa znenazdajky vytratila.“

„Počul som jej húkanie, keď sme sa s Alicou ukryli. A hľa! Kde sme skončili...“

„Možno to tak malo byť.“ chlácholila ho Rubi.

Magmír neodpovedal. Len zazeral na obrovskú sovu, ktorá naňho upierala nehybný pohľad. Bol zahalený nepriehľadným plášťom pradávnej múdrosti, ktorá skrývala mnoho tajomstiev. Táto sova bola poslaná tmou. Tmou, ktorá zachránila mnoho ľudských životov. Teraz tu opäť stála, no nikto nevedel prečo.

Sova opäť zahúkala, zvrtila sa a zmizla kdesi nad mestom.

„Súhlasíš teda s mojim plánom?“ spýtal sa Rubi.

„Lepšiu možnosť nemám. Kedy jej to mám oznámiť?“

„Otec ti zakázal vychádzať z hradu. Pôjdem ja.“

„Rubi!“ zhrozil sa Magmír, keď si predstavil ako sa tak bude Naumská princezná správať k obyčajnému dievčaťu Zhora.

„Neboj sa, braček! Viem, že ti na nej záleží. Budem sa k nej správať ako k priateľke.“ uistila ho.

„Vďaka.“

„Pre brata všetko. Teraz si však pospi. Spánok ťa aspoň na chvíľu odbremení od ťarchy smútku. Ja idem za ňou.“ povedala Rubi a nechala Magmíra spať.

Ako išla po chodbe, stretla nervózneho kráľa.

„Kamže, Rubi?“ zastavil ju.

Rubi sa jemne usmiala a uklonila sa:

„Pekný deň, otče. Náhlím sa do izieb, do ktorých uväznili dievča Zhora. Chcem ju vypočuť a poriadne si rozmyslieť, aký trest dáme jej i Magmírovi za jeho nerozvážne činy.“ odpovedala a hrdo sa vystrela.

Rubi zastávala vo Fásile dôležitú hodnosť a občas súdila i tie najzávažnejšie zločiny.

„Viem, že máš Magmíra rada. Ak ťa to veľmi zaťažuje, nemusíš sa obťažovať touto vecou.“ povedal kráľ.

„Ale kdeže! Na Magmírovi mi záleží a práve preto sa musí poučiť. Naučiť sa správať zodpovedne.“

„Máš pravdu, Rubi, moje najrozumnejšie dieťa. Zajtra vynesieme s radou rozsudok. Určite budeme chcieť počuť aj tvoj názor.“ prikývol kráľ a zakýval jej na rozlúčku.

Hneď ako sa Rubi otočila, stiahla pery a nadýchla sa. Vedela, ako sa musí správať, aby dosiahla svoje. Preletela hradom ako blesk a rýchlo vošla do vysokej budovy blízko hradu.

Z dverí, kde bola Alica vychádzali ošetrovatelky.

„Ako jej je?“ spýtala sa.

„Už je hore. Bola v šoku. Má mnoho odrenín, no inak by sa mala rýchlo zotaviť.“ uklonili sa jej.

Rubi prikývla a vošla do izby, pred ktorou stáli dvaja strážcovia.

Bola tam hustá tma, len z malého okna prichádzalo trochu svetla. Rubi v tme videla, že Alica sa

chúli v rohu izby na malej posteli.

„Kto ste?“ ozval sa jej roztrasený hlas.

„Ach, tak oni ťa nechali v tme.“ Rubi zakrútila hlavou a stiahla malú páčku pri dverách.

V tom okamihu sa celý klenutý strom rozžiaril drobnými ornamentami. Boli krásne, pripomínali kvitnúce popínavé rastliny. Izbu zaplnilo jemné strieborné svetlo.

„Som Rubi. Magmírova sestra a princezná v tejto krajine.“

Alica na ňu nesmelo pozerala.

„Čo so mnou bude? A čo bude s Magmírom?“

„S Magmírom nič vážne, no horšie je to s tebou.“ pozrela na ňu vážne.

Chvíľu rozmýšľala, nakoniec podišla k posteli a sadla si k nej. Alica sa nesmelo odtiahla.

„Ale no. Neboj! Poď, posad' sa tu, vedľa mňa.“ Rubi pomohla Alici posadiť sa a chytila ju za ruky.

Boli skrehtuté.

„Povedz mi jedno a povedz mi to úprimne.“ začala Rubi: „Ľúbiš môjho brata?“

„Ako sa môžem cudzej žene zdôveriť s jemným citom?“

„Tak... ľúbiš ho?“ Pýtala sa ďalej.

„Ľúbim.“ prikývla Alica.

„I napriek tomu, že ho poznáš iba chvíľu?“

„Dlho sme sa rozprávali. Zachránil ma, riskoval pre mňa postavenie. To neurobí len tak hocikto. Možno ho nepoznám dlhé veky, no získal si ma. Nevieť však, či som hodná jeho lásky. Či vôbec niečo ku mne cítí.“

Rubi sa v duchu uškrnula:

„Verím, že si, lebo v to, verí aj on.“ a rozpovedala jej celý svoj plán: „Rada nesmie vidieť iskrú slobody vo vašich očiach. Musí vidieť len obrovskú lásku a strach, že o ňu prídete.“

„To ste takí krutí?“

„Nie sme krutí. Si hrozba. Jedna jediná žena, ktorá môže ohroziť celý národ. Magmír hrubo porušil zákon a tradíciu. Spravodlivosť je slepá a hovorí o tvrdom treste.“

„Tma je krutá.“ zamračila sa Alica.

„Tma?“ spýtala sa Rubi hryzúc si do jazyka, aby neodvrkla niečo neslušné.

„Áno.“

„Viem, že v tvojej krajine znamená tma niečo strašné a zlé. U vás je síce symbolom zla, no u nás je to symbol záchrany. Ochránila nás, keď nás chceli tvoji predkovia zabiť. Bez súdu, bez varovania, na základe povery. Váž slová, dievča. Svet má mnoho tvárí.“ povedala o trochu chladnejšie než mala v úmysle.

Alica sklonila zrak. Rubi chcela strašne vedieť, čo sa Alici preháňa hlavou, no vedela, že jej zvedavosť nebude ukojená.

„Zvládneš svoju úlohu?“ spýtala sa po chvíli.

„Zvládnem.“ odpovedala Alica.

Keď Rubi odchádzala Alica povedala tiché ďakujem. Rubi to zaregistrovala, no neodpovedala. Zmizla za drevenými dverami.

Na ďalší deň sa dvere opäť otvorili a Alicu zobrali dvaja strážcovia. Viedli ju do zámku. Prešli dlhou chodbou až na samý koniec. Vošli do veľkej miestnosti. Na jej konci bol dlhý stôl. Sedelo za ním pätnásť mužov, z toho jedným bol kráľ Naumov. Po boku mal Rubi, oblečenú v krásnych červených šatách. Pred stolom boli dve stoličky, na jednej sedel Magmír. Okrem nich, bol v miestnosti pár zapisovateľov a stráža. Alicu posadili na prázdnu stoličku vedľa Magmíra. Láskaovo na ňu pozrel.

„Tak! Stretli sme sa tu, aby sme potrestali nerozvážny čin Magmíra, naumského princa, ktorý svojim nerozvážnym činom ohrozil všetkých Naumov a priviedol do Fásilu dievča Zhora.“ povedal kráľ a posadil sa.

Členovia rady po sebe pohoršene pozreli. Rubi nenápadne zazrela na Magmíra a následne na Alicu. Magmír sa zamračil a opatrne chytil Alicinu ruku. Tá mu ju vystrašene stisla.

Najstarší muž sa ujal slova:

„Už sme sa radili o osude princa i tej devy. Je neprípustné, aby zostala nažive. Treba ju čo najskôr sťat.“ povedal bezcitným hlasom.

Magmírova tvár sa skrivila ešte viac.

Rubi si zrazu odkašľala a postavila sa:

„Vážený kráľ, vážená rada.“ začala hovoriť a prechádzať sa okolo stola: „Chcela by som vám povedať svoj názor na túto vec, ak mi to dovoľíte.“

„Vážená princezná, dobre viem, že nebude s našim názorom súhlasiť.“ skočil jej do reči starý generál.

„Máte pravdu, no z iných dôvodov, ako si myslíte.“ neprestávala sa prechádzať: „Dobre viete, že mi na našej krajine záleží. A záleží mi na nej viac ako na mojom bratovi. Niekoľko storočí bola pracne budovaná. Vládne jej mocná a múdra ruka. A ja vidím istú hrozbu. Hrozbu nie v tejto dievčine, no určite je spätá s ňou.“ podišla k Magmírovi a Alici.

Upierali sa na ňu všetky oči v miestnosti. Rubi neváhala a udrela Alicu po ruke, ktorou držala tú Magmírovu. V okamihu prešla za ich chrbty a dotkla sa ich ramien.

„Vidíte to? Vidíte?! Včera som mal tú česť ich vypočuť. Oboch. Ak Alicu zabijete, Magmír bude mať podľa zákona právo na vaše životy. Komu bude potom patriť vláda?“ prebodla starého generála pohľadom.

„Rubi, chceš mi povedať, že ich srdcia vzplanuli plameňom lásky?“ spýtal sa jej kráľ s vážnou tvárou. Po miestnosti sa ozvalo tiché šepotanie.

Rubi prikývla:

„Áno, otče.“

„Je to pravda?“ kráľ uprel pohľad na Magmíra.

Magmír mlčal.

„Dievča, aká je pravda?“ opýtal sa jej generál.

Alica sa nasmelo obzrela po miestnosti. Nikto okrem Magmíra a Rubi nevedel, že pozná zákony Fásilu.

„Milujem ho a on miluje mňa.“

V miestnosti nastalo ticho.

„Vyvedte ich von, nech sa dohodneme na verdikte.“ povedal kráľ.

Magmír šiel sám, Alicu viedli strážne. Postavili sa do veľkej tmavej chodby a čakali. Upierali na seba smutné pohľady plné obavy. Nemuseli však čakať dlho. Už o niekoľko minút sa v dverách zjavila Rubi. Tvár mala chladnú, no na okamih sa v jej očiach zjavila iskra plná života a žmurkla na Magmíra.

„Môžete vstúpiť.“ povedala vážnym tónom.

Rubin plán vyšiel, aspoň do tejto časti.

„Magmír, Alica!“ oslovil ich kráľ.

Obidvaja pokľakli.

„Dostane sa vám najtvrdšieho trestu. Vaša láska bude naveky rozlúčená. Už nikdy sa nevidíte. Magmír zostane naďalej zastávať funkciu na kráľovskom dvore a už nikdy neopustí Fásil bez sprievodu a teba, Alica, pošleme do nebezpečných miest, zvaných Skaliská.“

„Tam neprežijete!“ zavrčal Magmír.

„Bude mať sprievodcu. Bude ním Gorja, najprísnejšie strážený väzeň. Dáme im zbrane, jedlo, vodu.“

Magmír vyvalil oči, jeho pohľad skončil u Rubi.

„Otec, prosím.“

„Tak znie rozsudok kráľovskej rady. Od dnes sa stáva platným. Alica opustí mesto o dve hodiny.“ povedal kráľ a Alicu hneď schmatli strážne.

„Nie!“ zvolal Magmír a rozbehol sa za ňou, keď ho na pokyn kráľa schytili ďalší strážcovia. Magmír sa beznádejne pozrel do Aliciných tmavých očí. Tá mu poslala vzdušný bozk a zmizla za dverami.

„Dávajte naňho pozor!“ povedal strážam generál.

Magmír ešte chvíľu stál a počúval svoje povinnosti v najbližších dňoch. Rástla v ňom zlosť. Hneď ako mohol vybehol z miestnosti. Zúrilo. Ako to mohla Rubi dopustiť? Gorja bol masový vrah. Zabil svoju ženu po niekoľkých rokoch týrania a nezľutoval sa ani nad svojimi deťmi.

„Magmír!“ zavolala naňho Rubi, keď aj ona vyšla z miestnosti.

„Daj mi pokoj!“

„Magmír, počkaj!“ chcela sa ho chytiť, no on sa rozbehol do svojich komnát a zamkol za sebou dvere.

Alica hrdo kráčala do miestnosti, kde ju mali vystrojiť do vyhnanstva. Kráľovské služobnice ju obliekli do nových šiat, ušitých na to, aby sa v nich dalo behať. Po celú dobu mlčali, len na ňu súciteľne pozerali. Určite si mysleli, že je to posledný deň jej života. V nebezpečnej časti Podzemia s vrahom... každý človek by sa bál, no Alica necítila strach.

Keď služobnice odišli, do miestnosti vošiel neznámy muž. Držal kôpku zvytkov. Bol bledý ako všetci Naumovia, oblečené mal úzke šaty sivej farby.

„Takže, Alica! Mojou úlohou je oboznámiť ťa so všetkými nástrahami Skalísk a aj s činmi tvojho sprievodcu.“

„Ďakujem. Vaše meno?“ Alica sa mierne uklonila a pozrela mužovi priamo do bledých očí.

Muž sa zatváril rozpačito.

„Nechcete mi prezradiť svoje meno, lebo sa vám nepáči môj pôvod?“

„Ale kdeže. Len som nečakal, že budeš taká zhovorčivá. Som Olag, naumský učenc.“ povedal a sadol si za stôl.

Poklepkal dlaňou po stole, aby si Alica k nemu prisadla.

„Takže. Skaliská. Miesto, ktoré je od časti Fásilu oddelené tromi hradbami. Je omnoho rozľahlejšie. Múrimi ho obohnali naši predkovia. Naše začiatky neboli úplne jednoduché. Podzemie obývalo pár druhov živočíchov, ktoré by si nechceli stretnúť. Vresgy, s ktorými si už mala tú česť sú jedni z nich. Zatiaľ čo v Zakázanej oblasti žije iba jedna svorka, v Skaliskách je ich minimálne desať. Ďalším nebezpečným tvorom, ktorému sa vyvaruj, je háďatko. Je prekrásne. Vyzerá ako hadík, čo sa dokáže vznášať asi meter nad zemou. Má mnoho blán a výrastkov, ktoré hrajú miliónmi farieb. Vylučuje tichú melódiu, naozaj veľmi príjemnú pre každé ucho. Trochu zahmlieva myseľ, no nie je to nič, čo by pevná vôľa neprekonalala.“

Akonáhle sa ho dotkneš, vystrelí do teba jed a do minúty budeš mŕtva. V štrbinách, ktoré neosvetľuje svetlo rastlín žijú pradávne jaštere. Ich čeluste sú vyzbrojené množstvom zubov, pozor na ne. Pamätaj si, že čo je v Skaliskách najkrajšie, to je v nich najnebezpečnejšie. Nevie, čo viac by som ti mohol povedať. Musíš byť ostrážitá. Viem, že nie si zvyknutá na tento svet, no všetko, čo sa ti bude zdať až príliš prehnané, je nebezpečné. Taktiež tvoj sprievodca.“

„Viem že je to väzeň.“

„Je to muž bez srdca. Zabil svoju ženu i deti. Rozpáral pár stráží, čo ho mali na starosti a už trikrát sa mu podarilo ujsť z väzenia. Našťastie nie na dlho.“

Alica sa zamračila.

„Hovoríte teda, že je schopný bojovník?“

„To možno je, ale v Skaliskách ešte nikto neprežil a ty budeš preňho iba záťaž.“ uškrnul sa.

Do miestnosti zrazu vošiel kráľ.

„Je čas.“ oznámil a pokynul Olagovi a Alici, nech idú za ním.

Pri dverách sa Alici opäť ujali stráže.

Pred zámkom nastúpili do chrobáčích vozidiel a vyrazili. Šli dlho. Keď vozidlo s Alicou zastalo a otvorilo svoje dvere, Alica na chvíľu užasla. Múr, pred ktorým stála bol vysoký ako dom. Jasne svietil v tme. Dával Naumom na známosť, že to, čo je za ním je zradné a nebezpečné.

„Alica.“ ozval sa tichý Magmírov hlas.

Otočila sa a objala ho.

„Tak ma to mrzí!“ povedal.

„Všetko bude v poriadku.“ upokojovala ho.

Vtedy zbadala stráže vedúce vysokého muža. Bol oblečený v bielom. Jeho dlhšie biele vlasy mu padali cez tvár, zakrývali mu oči. Pery mal silno stisnuté. Aj keď Alica nevidela jeho oči, vedela, že sa na ňu pozerá. Bol to Gorja.

Keď Magmír zistil, koho doviedli, privinul si Alicu bližšie k sebe.

„Už ťa nevidím.“ zaplakal.

„Nehovor tak!“ zamračila sa a pošepkala mu do ucha: „Čakaj ma, Magmír, budem sa ponáhľať.“ a vtisla mu bozk.

Stráže dali Alici a jej sprievodcovi veľký batoh a niekoľko dýk. Kráľ vytiahol z vrecka kľúče. Okolím sa ozval huk vresgov. Všetci na chvíľu strpli. Kráľ podal kľúče jednému strážcovi.

„Skúste tie potvori nevypustiť dnu.“ povedal mu a poslal ho otvoriť jednu bránu, potom druhú a nakoniec i tretiu.

Alicu a Gorju vystrčili za posledný múr. Ťažká brána sa zatvorila. Odrezala im cestu od bezpečia. Gorja ticho stál, ani sa nepohol. Upieral pohľad kdesi do lesa pred ním. Alica nevedela, čo má robiť. Okolo pása mala opasok s dýkou. Jej rukoväť pevne stískala.

„Myslíš, že ti to pomôže?“ ozval sa o chvíľu hrubý hlas.

Gorja sa k nej otočil a odhrnul si vlasy z tváre. Jeho oči boli čierne ako uhol. Boli plné šialenej iskry. Nebezpečné a divoké. Alica zostala mlčať.

„Princezná mi spomínala, že by si rada našla svetlo. Spomínala mi aj nejaké znamenia.“ odpľul si a podišiel k Alici.

Nedala znať strach, ktorý zvieral jej hrudník.

„Zvláštne.“ povedal Gorja.

Alica sa mu vôbec nepozerala do očí.

„Prečo ste zabili svoju ženu a deti?“ spýtala sa.

Gorja sa zarehotal:

„Lebo si to zaslúžili.“

„A tých strážcov?“

„Vidím, že si informovaná. Stáli mi v ceste. Pre nič iné.“ odpovedal pokojne a vykročil smerom k lesu.

Alica ho nasledovala.

„Ty mi veríš?“

„Vyzeráte skúsene. Potrebujem vašu pomoc.“

„Môžem ťa zabiť, kedy sa mi len bude chcieť.“

„Áno, to môžete.“ pokrčila plecami Alica.

Jej odpoveď Gorju prekvapila.

„Dobrá hra.“ uškrnul sa a kráčal ďalej.

Okolím sa opäť ozval strašidelný škrek.

„Je sám.“ Gorja si olizol pery.

„Kto?“

„Ten pes!“ povedal Gorja a vytiahol si dýku.

Prikrčil sa ako divé zviera a rozhlíadal sa.

„Už ide, je blízko.“ šepkal.

Alica bola v rozpakoch. Gorja necíti strach? Určite ho necíti! Pozorne ho sledovala. Vo vedľajších kríkoch zapraskal konárik. Gorja sa ani nepohol. Od chrbta naňho vyskočil obrovský vresg. Mal rozťahnuté laby s pazúrmí pripravenými trhať. Gorja taktiež neváhal. Vyskočil oproti šelme a bodol jej dýku do hrude. Gorja sa naňho vrhol a zúrivo ho bodal. Vyzeral nepríčetne. Vrchal, správval sa ako divé zviera. Všetko vyvrcholilo tým, že sa zahryzol do bezvládneho tela mŕtveho vresga. Alica sa naňho zhrozene pozrela. Gorja si to však nevšímal. Zrazu sa postavil a podišiel k Alici akoby sa nič nestalo. Bol celý od krvi.

„Skoro som zabudol!“ zašmátral si vo vrecku a podal Alici malé vrecúško.

„Čo to je?“

„Semienko od princeznej.“ povedal Gorja a vykročil vpred.

Alica ho rýchlo nasledovala. Nebola si istá, že jej neublíži, no vedela, že pri ňom je vo väčšom bezpečí, ako keby tu bola sama.

Keď zastali pod veľkým bralom, Gorja sa dotkol skaly a privolal lávovú žilu. Vytiahol si z batoha kus chleba so sušeným mäsom a začal jesť.

„Kľudne si pospi.“ povedal Alici.

„Neviem, či dokážem spať.“

„Nedivím sa ti. Inak, chcem ti povedať, že tu určite skapeme. Jeden vresg ešte ujde, no ich je tu mnoho. A keby len tých. Všetko je tu hladné a my sme príľahká korisť.“

„Ja som to Magmírovi slúbila.“

Gorja sa rozrehotal. Jeho smiech však ustal, keď za Aliciním chrbtom zjavilo niekoľko svietiacich očí.

„A je to tu!“ vytasil dýku.

Okolím sa rozľahlo tiché vrčanie. Vresgy sa chystali na útok. Keď prvý z nich vyskočil, aby začal svoje tesáky a vytrhol nimi život z bezbranných tiel, schmatol ho do svojich pazúrov obrovský výr. Hlasno zahúkal, rozdrvil mu zobákom lebku a hodil ho pred ostatné šelmy. Zosadol na zem a rozťahol pred Alicou a Gorjom krídla. Vresgy sa ho chvíľu snažili zahnať, no keď pod výrovým zobákom vyhaslo ďalších pár životov, zbabelo zutekali.

Alica a Gorja mlčky vyvaľovali oči. Sova ticho zahúkala. Bola obrovitánska.

„Pre samú Tmu!“ žasol Gorja, no k sove sa neodvážil prísť.

Alica však bola odvážnejšia. Vtáka sa nebála. Zachránil jej život. Pre Naumov bola sova symbol záchrany. Prišla k nej a natiahla ruku. Veľký výr sa nechal pohladit'. Nespúšťal z Alici oči, len sa sklonil a čakal.

„Máš na ňu vyjsť.“ povedal Gorja po chvíli.

„A čo vy?“ pozrela naňho Alica.

„Čo také som spravil, aby ma Tma chcela zachrániť? Tá sova je pre teba. Určite má s tebou nejaký plán. Nasadni na ňu a leť. Neveril som slovám princeznej, no teraz verím. Pre Naumov nastanú nové časy.“ povedal Gorja.

Alica naňho chvíľu pozerala.

„Ak tu zostanete... Umriete...“ povedala.

„Pre mňa jediné možné východisko. Alica, mnou sa netráp. Som tu preto, lebo si musím odpykať trest.“

„I keď ste povedali, že si to vaše obete zaslúžili?“

Gorja zakrútil hlavou:

„Možno si to zaslúžili. Možno si to zaslúžim i ja.“ zavrčal a pár vlasov mu spadlo cez čelo.

Opäť vyzeral nepríčetne. Výr jemne drgol Alicu do chrbta. Rýchlo naňho nasadla. Vták sa silno odrazil od zeme a vyletel do vzduchu. Stadiaľ mohla Alica vidieť obrovskú rozlohu Skalísk. Pokrývali ich lesy, lúky, i holé pláne. Alica musela uznať, že i tento svet je plný krásy. Veľký výr zrazu stočil dráhu letu. Letel bližšie ku kamennej stene. Strop Podzemia stúpala. Na jednom mieste vyzeral, akoby doňho niekto z boku zarezal obrovským nožom. Výr zahúkal a vletel do štrbiny. Jemne stúpala. Bola dlhá, leteli ňou niekoľko minút. Alica zazrela na druhej strane jemné svetlo. Do tváre sa jej oprel studený závan. Výr vyletel zo skaly nad rozľahlú krajinu. Bola tmavá, no na východe bol obzor svetlý. Blížilo sa svitanie. Výr zakrúžil nad krajinou a zosadol na lúke jedného z kopcov.

Keď bola Alica na zemi, pozrela sa smerom k výrovi.

„A čo teraz? Ako nájdem staré mesto?“

Sova na ňu ticho pozerala. Jej pohľad vrazil, že pre svoje šťastie musí aj ona niečo urobiť.

A tak aj bolo. Takmer dva roky Alica blúdila lesmi, hľadajúc Zabudnuté mesto Naumov. Veľký výr ju počas tých dní strážil a pomáhal jej. Ak jej bola zima, zahrial ju. Keď už nemala dostatok jedla, doniesol jej ulovenú srnu. Nikdy jej však neukázal cestu. Musela sa snažiť, aby si v budúcnosti vážila svoje šťastie. Nakoniec mesto našla. Čerstvá nádej znovu vzplanula v jej srdci. Rýchlo vbehla do starej zasypanej bane a drobné semienko ukryté v jemnej vreckovke zasadila k tvrdým skalám. Každý deň ho polievala a malá rastlinka mocnela. Jej korene lámali tvrdé skaly a vytvárali priechod medzi Podzemím a Povrchom. Akonáhle korene dosiahli chodbu pod Fásilom, Skala pukla a mestom zatraslo zemetrasenie. Magmír zdvihol smutnú tvár od zákona, ktorý práve tvoril a pozrel na Rubi stojacu vedľa neho. Tá ticho prikývla.

„Dokázala to! Utekaj, braček!“ zamávala mu.

Magmír neváhal. Využil chaos, ktorý v meste nastal. Vyhol sa strážam, vbehol do tunela pod mestom. Nezastavoval sa. Chcel Alicu. Po toľkých rokoch zbadá bytosť, do ktorej sa zaľúbil. Steny v praskline boli úzke, stúpanie bolo náročné, no Magmír sa nevzdal. Keď sa prepchal cez poslednú štrbinu, zbadal východ z bane. Zalievalo ho mesačné svetlo. V ňom stála Alica. Hodila sa mu okolo krku. Konečne môžu byť spolu.

Zostali žiť v opustenom meste. Ich príbeh však mal ešte pokračovať. Alica Magmírovi povila krásnu dcérku. Bola zvláštna. Narodila sa počas tmavej noci, keď bola obloha zatiahnutá. Jej vlasy a pokožka boli bledé ako sneh. No jej oči boli dvojaké. Jedno oko mala tmavé, čierne, druhé belasé. Meno dostala podľa liečivej rastlinky z Podzemia, čo Naumovia považovali za symbol nádeje. Volala sa Manet. Skrotila si veľkú sovu tak, že ju poslúchala a dovolila zviest' sa na nej vždy, keď chcela. Rodičia jej rozprávali príbehy o Fásile. Tak v jej srdci vyrástla túžba pozrieť sa do tých končín. Raz v noci vysadla na veľkú sovu a vydala sa štrbinou v brale do Podzemia...